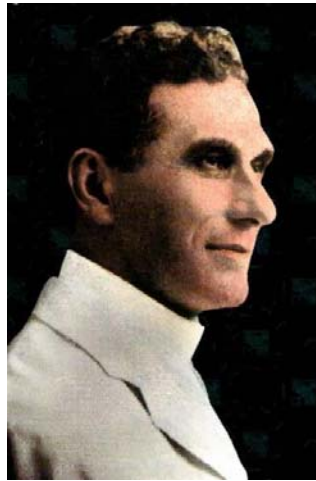

DUCHOVNÍ HLAD A JINÁ KÁZÁNÍ

dr. John G. Lake
1870-1935

Bennie Blount Ministries International

This work is in the Public Domain. Copy Freely.

Tato kniha je MAJETEK VEŘEJNOSTI. Kopírujte volně.

www.bennieblount.org

OBSAH

1. kapitola	
Duchovní hlad	5
2. kapitola:	
Duchovní člověk	
3. kapitola:	
Kristus žije ve mně.....	
4. kapitola:	
Posvěcení ducha, duše a těla.....	
5. kapitola:	
Nejvyšší lidská cesta k Bohu.....	
6. kapitola:	
Nejdůležitější zkouška pravého křesťanství	
7. kapitola:	
Soucit.....	
8. kapitola:	
Obecenství s Bohem.....	
9. kapitola:	
Tajemství zázraků.....	
10. kapitola:	
Boží příbytek.....	

KAPITOLA 1

DUCHOVNÍ HLAD

„Blahoslavení, kteříž lačnější a žíznější spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou“ (Mt. 5:6).

Hlad je dobrá věc. Je to ta nejpřesvědčivější skutečnost, kterou jsi uvědomuji. Je to úžasná moc. Národy se přesvědčily o tom, že s lidmi nic nepořídíte, dokud nezačnou být hladoví. Avšak, když začnou hladovět, mějte se na pozoru. Existuje totiž určitý druh zoufalství, který hlad doprovází.

Přál bych si, kdybychom ho takto všichni zakoušeli duchovně. Přál bych si, kdybychom byli velmi hladoví po Bohu. Nebylo by to úžasně? Bylo by divné, kdybychom všichni skutečně hladověli po Bohu a při tom by pouze dva nebo tři z nás byli nasyceni ve shromáždění.

„Blahoslavení, kteříž lačnější a žíznější spravedlnosti.“

Spravedlnost je Boží ryzost. Boží ryzost ve vašem duchu a těle, ve vašich záležitostech, ve vaší rodině, ve vašem zaměstnání – všude.

Bůh je Bohem, který je všude kolem nás. Jeho moc působí z každé strany. Umělci malují svatozář nad Ježíšovou hlavou, aby ukázali na to, jak z Jeho osoby vyzařuje sláva. Mohli jí také namalovat jen kolem Jeho nohou nebo kolem kterékoliv jiné části Jeho postavy. Je to Bůh se svojí slávou, který působí v člověku a vyzařuje skrze lidskou osobnost. Není nic úžasnějšího než Bůh, který vnitřně přebývá v lidském životě. Největším důkazem toho je, že se zmocnil lidí. Prostřednictvím Ducha svatého vstupuje a zmocňuje se těch, kteří jsou po Něm hladoví.

„Blahoslavení, kteříž lačnější.“

Ujišťuji vás, že po Ježíšově ukřižování zůstalo v Jeruzalémě 120 hladových lidí. Kdyby tehdy nebyli tak velmi hladoví, nikdy by nebyli tak nádherně naplněni. Byli naplněni proto, protože měli hlad.

Někdy máme sklon přemýšlet o Bohu, jako kdyby byl mechanický a jen načasoval datum, kdy se přihodí ta či ona událost. Avšak jsem přesvědčen o tom, že jeden ze skutků Ducha svatého je to, že předem připravuje lidská srdce tak, že do nich vkládá velký hlad po události, kterou Bůh zaslíbil, dokud to nepřijde.

Čím více studuji dějiny a proroctví, tím více jsem přesvědčen o tom, že se Ježíš Kristus narodil na svět jako odpověď na ohromný křik srdce ze strany světa. Svět potřeboval naléhavě Boha. Lidé chtěli zakusit velký Boží projev a Ježíš Kristus jako Osvoboditel a Spasitel přišel jako odpověď na křik jejich duše.

Mnozí se těší na druhý Ježíšův příchod jako na předem stanovené datum, kdy se stanou určité události a kdy se zjeví Ježíš. Já to tak nevidím. Jsem přesvědčen o tom, že musí existovat tak velký hlad po příchodu Páně v lidských srdcích, že modlitba takového druhu ještě nikdy předtím, než Kristus přijde, nebyla vyslána do nebe. Když bude vyslána do nebe ze strany hladových duší, tak snese Ježíše Krista z trůnu – sešle Ho na zem.

Daniel tvrdí, že se přesvědčil, když studoval prorocké knihy – obzvláště Jeremiáše – o tom, že ten čas přijde, kdy Izraelci budou vysvobozeni ze zajetí v Babylóně; sedmdesát let uplynulo, ale žádné vysvobození nepřišlo. Obrátil tedy svoji tvář ku Pánu Bohu hledal Ho v modlitbě (Daniel 9).

Kdyby tehdy vysvobození mělo přijít automaticky v určité stanovené datum, nikdy by pro Daniele nebylo nutné, aby usiloval o velký hlad ve své duši, tak že se postil a modlil v žíní a popelu proto, aby mohlo přijít vysvobození. Boží záměry se stanou, když naše srdce a mysl usilují o skutečný Boží výkřik; když opravdová Boží modlitba vstupuje do našeho srdce a když opravdové Boží touhy se zmocňují naší přirozenosti. Potom se něco stane.

Ať už vaše duše touží po čemkoliv, pokud se tato touha stane nejhlubším křikem ve vašem životě – ne druhou, třetí, čtvrtou, pátou nebo desátou věcí, ale nejvyšší touhou vašeho srdce

(prvořadou touhou) – , tak potom všechny síly a energie vašeho ducha, duše a těla se začnou spojovat a křičet k Bohu pro odpověď, která jistě přijde!

LAKEHO KŘIK ZA VYSVOBOZENÍ

Žil jsem v rodině, která po dobu 32 let nikdy nebyla bez někoho, kdo by v ní byl nemocný. Předtím než mi bylo 24 let, jsme pochovali čtyři bratry a sestry a ostatní čtyři členové rodiny umírali jako bezmocní; bezmocní - nemocní. Založil jsem svoji vlastní rodinu; oženil jsem se s nádhernou ženou a narodil se nám náš první syn. Během krátké doby jsem uviděl, jak tento stejný „ďábelský vlak“ nemocí, který doprovázel rodinu mého otce, přišel do mé rodiny. Moje žena onemocněla, můj syn onemocněl. A kvůli tomu všemu se v mé přirozenosti rozvinula jedna vlastnost: křik za vysvobození. Moje duše křičela k Bohu za vysvobození. Nevěděl jsem nic o předmětu uzdravování, ačkoli jsem byl metodistickým evangelistou.

Moje srdce však křičelo za vysvobození; moje duše přišla do místa, kde jsem se vzdal závislosti na člověku. Můj otec utratil majetek rodiny, ale marně, jako kdyby nebylo nic, co by mohlo „tento vlak pekla“ zastavit. Dovolte mi vám říct, že neexistuje žádná lidská brzda, která by to dokázala zastavit, protože ta věc je hluboko usazena v lidské přirozenosti – příliš hluboko na to, aby na to platil nějaký lék. To může učinit pouze všemohoucí Bůh a Duch svatý a Pán Ježíš Kristus, který proniká do hlubin lidské přirozenosti; nachází tam skutečný kořen problému a ničí ho.

Pokud jsi od Boha vzdálen a tvoje srdce touží, tvoje duše křičí k Bohu za vysvobození, On bude nablízku, aby tě vysvobodil. Nebudeš muset křičet dlouho, dokud neuvidíš, že se hory pohnuly a přijde anděl vysvobození.

Nakonec jsem se ve svém životě dostal do takového bodu, kdy jsme ve svém srdci nejvíce křičel po vysvobození. Slzy nám tekly po celé tři roky, než k nám Bůh přišel s vysvobozením. Mohu slyšet sténání, křik, sešlost, vzlykot mé rodiny a mohu cítit její zoufalství. Moje srdce křičelo, moje duše vzdychala a můj duch plakal. Chtěl jsem pomoci. Nevěděl jsem ani dost dobře, jak mám za to přímo prosit Boha. Není to zvláštní, že lidé dostatečně nevnímají, jak mají volat k Bohu kvůli fyzickým nebo duchovním problémům? Avšak já to nevěděl.

Určitá věc v mém srdci dozrála: skutečný hlad. Hlad lidské duše musí být uspokojen. To je Boží zákon, který je v hlubinách Ducha. Bůh odpoví srdci, které křičí. Bůh odpoví duši, která prosí. Ježíš Kristus k nám přichází s duchovním ujištěním a zve nás, když jsme hladoví po modlitbě a víře, abychom uchvátili od Pána to, co naše duše žádá a po čem touží.

Jednoho dne náš Pán nebes přišel naší cestou a na chvíli nadzdvihl mrak temnoty, to černé peklo, to prokletí smrti. Boží světlo ozářilo náš život a naši rodinu, tak jako existovalo v životech a rodinách ostatních lidí. Dozvěděli jsme se o Ježíšově pravdě a naučili jsme se používat Boží duchovní moc. Pán nás uzdravil.

„Blahoslavení, kteříž lačnější.“

PŘÍHODA S KRAVSKÝM CHLEBEM

Jednou jsem se vydal na výlet na sněžnicích v Sault Sainte Marie v Michiganu, kde bylo obvykle v zimě okolo pěti až šesti stop sněhu. Ušel jsem na svých sněžnicích třicet mil. Utrmácený a unavený jsem přišel domů a zjistil jsem, že moje žena šla někoho navštívit, tak jsem vstoupil do domu mé sestry. Zjistil jsem, že byli také pryč. Vešel jsem do domu a začal jsem hledat něco k jídlu. Byl jsem velmi hladový. Našel jsem veliký koláč, který vypadal jako kukuřičný chléb; byl ještě docela teplý a krásně voněl. Celý jsem ho snědl. Připadalo mi, že je to velmi legrační jídlo. Zdálo se, jako kdyby v něm byly zapečeny žmolky masa. Nerozuměl jsem tomu, z čeho byl upečen, protože jsem nebyl ani trochu kuchař. Když jsem ho snědl, moje sestra a její manžel vešli dovnitř. Řekla: „Můj ty Bože, ty musíš být hladový a unavený.“

Odpověděl jsem: „Byl jsem, ale pak jsem našel kukuřičný koláč a celý jsem ho snědl.“

Ona řekla: „Moje dobroto, nesnědl si doufám tohle!“

Řekl jsem: „Co to bylo Ireno?“

Odpověděla: „Proč, vždyť to byl kravský chleba; museli jsem pomlít palice z kukuřice a připravit všechno ostatní.“

Vidíte, všechno záleží na tom do jaké míry jste hladoví. Vyhladovělému člověku chutná všechno. Pokud byste chtěli ve velkém udělit požehnání lidem, asi byste jim nedali koláč, ale nechali byste je vyhladovět; potom všechno co by jim přišlo do cesty, by jim na věky věků velmi chutnalo.

ZÁZRAK POD TRNITÝM KEŘEM

Rád vyprávím tento příběh, protože je to příběh hladového člověka. Krátce po tom, co jsem přijel do Jižní Afriky a Bůh začal zázračně působit ve městě Johannesburg, lékaři řekli jednomu řezníkovi, který žil v předměstí, že se u něho rozvinula tuberkulóza do takového stádia, že nebude žít déle než devět měsíců. Začal se připravovat na to, že zajistí svoji rodinu do budoucna. Koupil farmu a pokusil se jí rozšířit, aby jeho rodina měla prostředky na živobytí.

Jednoho dne dostal dopis od svých přátel z Johannesburgu, kde se dozvěděl – jak to bratři označili – o příjezdu „amerických bratrů“ a o úžasných věcech, které se děly všude kolem. Vyprávěli mu o tamtom a o tomhle: o hrozném opilci, který se obrátil; o jeho neteři, která byla nemocná na vozíku pět let a Bůh ji uzdravil; o tom jak jeden z jeho příbuzných byl pokřtěn Duchem svatým a začal mluvit v jiných jazycích a o dalších přátelích a bližních, kteří byli pokřtěni a uzdraveni. Řekli mu o velké změně, která nastala všude kolem a o všech zázracích velikého díla, které vypůsobil Bůh.

Dan Von Vuuren vzal dopis a doplazil se pod africký trnitý keř. Rozestřel dopis před Bohem a začal o něm mluvit před Pánem. Řekl: „Bože na nebesích, pokud jsi mohl přijít k tamtomu pánu, opilci, abys ho vysvobodil z hříchu, zachránil jsi jeho duši a dal jsi mu Boží radost; pokud jsi mohl přijít k moji neteři, abys zachránil její duši, uzdravil její tělo a vyslal si ji k jejím přátelům, aby namísto břemene, byla pro ně požehnáním. Pokud jsi mohl přijít k tamtomu nebo k tamté a oni byli pokřtěni Duchem svatým a začali mluvit v jiných jazycích – Pane, pokud jsi mohl tyto věci učinit v Johannesburgu, můžeš pro mě udělat taky něco.“ Poklekl, sklonil svoji tvář na zem a vykřikl k Bohu, aby pro něj něco učinil. Tohoto rána se Von Vuuren tak při četbě dopisu rozrušil, že jeho touha po uzdravení byla větší než cokoliv, čeho si byl vědom. Jeho srdce se dotklo Boha a v to ráno jeho modlitba pronikla do nebe. Bůh sestoupil do jeho života. V deseti minutách mohl nabrat všechen dech jak chtěl, bolest byla pryč. Tuberkulóza zmizela a uzdravil se.

Avšak to nebylo všechno. Nejen že přijal velké fyzické uzdravení, ale Bůh do něho také doslova vešel a zmocnil se jeho života takovým způsobem, až sám sobě už nerozuměl.

Když mi to vyprávěl, řekl: „Bratře, nová modlitba z nebe se zrodila v mém duchu. Modlil jsem se za spasení mé ženy 18 let, ale nikdy jsem se „nepromodlil skrz“. Přesto všechno v to ráno jsem se promodlil do nebe a veškeré dílo bylo dokonáno, jakmile jsem se dostal domů. Moje žena se postavila a dívala se na mě dvě minuty, až v její duši svitlo, že mě Bůh uzdravil úžasným způsobem. Nikdy se mě nezeptala na to, jak se to stalo, ale padla na svá kolena, pozvedla své ruce k nebi a řekla: „Dane modli se za mě; proboha modli se za mě. Ještě dnes musím najít Boha.“ A Bůh vešel do její duše.“

Von Vuuren měl jedenáct nádherných dětí. Začal se za ně se svojí manželkou modlit a během týdne celá třináctičlenná rodina byla pokřtěna Duchem svatým. Potom odešel na farmu svého bratra a vyprávěl o divu, který pro něho Bůh vykonal; „promodlil“ se do nebe a během krátké chvíle devatenáctičlenná rodina byla pokřtěna Duchem svatým.

PROBUZENÍ V PARLAMENTU JIŽNÍ AFRIKY

Bůh naplnil život Von Vuurena tak svojí slávou, že toho rána mu Bůh řekl: „Jdi do Pretorie. Pošlu ti do cesty různé členy parlamentu.“ Ve výkonném ústředí vlády mu bylo dáno svolení, aby mohl vejít do přítomnosti premiéra Louise Botha. Both mi o tom později vyprávěl. Premiér Both řekl: „Lakeu, znám Von Vuurena z doby, kdy byl ještě klukem. Zním ho jako bezohledného nevázaného člověka. Avšak, když ten člověk přišel do moji kanceláře a stál od mého stolu asi deset stop. Podíval jsem se nahoru a předtím než jsem promluvil, začal jsem se trást na židli. Klekl jsem si. Musel jsem vrazit svoji hlavu pod stůl a křičet k Bohu. Proč? Protože vypadal a mluvil jako Bůh. Byla

nad ním Boží velebnost. Byl nadlidsky obdivuhodný. Potom Von Vuuren vešel do kanceláře státního zástupce, pak k finančnímu zástupci. V každém tomto případě se situace téměř opakovala. Po osmnáct dní ho Bůh provázel v návštěvách od jednoho člověka k druhému – od právníků a soudců až po vládní úředníky – až každý vyšší vládní úředník poznal, že existuje Bůh, Kristus, Spasitel a křest v Duchu svatém. A to všechno, protože Dan Von Vuuren skutečně hladověl po Bohu. „Blahoslavení, kteříž lačněji.“

Předtím než jsem odjel z Afriky, tak po několik let projížděl zemi tam a zpět jako oheň. Všude kam přišel, hříšníci byli zachráněni, nemocní uzdraveni; muži a ženy byli pokřtěni Duchem svatým, než zapálil okolní kraje ohněm skrze Boží moc.

MODLITBA V DOMĚ FREDA BOSWORTH A

Jednoho večera jsem seděl v domě Freda Boswortha, předtím než začal Fred přemýšlet o kázání evangelia a naslouchal jsem Lillian Thistleweightové (pokrevní sestře Charlse Parhama), jak vypráví o Bohu a Jeho lásce, Jeho posvěcující milosti a moci a o tom, co je to skutečná svatost. To co mě zaujalo, se netýkalo jejího logického uvažování, ale udělala na mě dojem sama o sobě. Byla to Boží svatost, která vycházela z její duše, byl to živý Boží duch, který vyzařoval ze života této ženy. Seděl jsem vzadu v pokoji co nejdále, jak to bylo jen možné. Byl jsem spokojený: Ve světě se mi vedlo dobře, prosperoval jsem ve všem, co doprovází úspěšný život. Avšak v ten večer moje srdce dostalo takový hlad, že jsem padl na svá kolena a ti, kteří byli přítomni by vám řekli, že ještě nikdy v životě neslyšeli nikoho se tak modlit, jako jsem se modlil já.

Bosworth po nějaké delší době řekl: „Lakeu, je jedna věc, kterou si budu pamatovat po celý svůj život. Tu, jak si se jednoho večera začal modlit v mém domě, dokud se nezačaly trást tašky na střeše, dokud nesestoupil Bůh a nezapálil oheň v našich srdcích, dokud nepřišel do našich srdcí a neposvětil je.“ Všichni ďáblové v pekle mě nepřesvědčí o tom, že neexistuje zkušenost skutečného posvěcení Ježíše Krista. Když Bůh přichází a očistí uje vaše srdce, zmocňuje se vaší přirozenosti a dává vám Boží vítězství nad hříchem a sebou samým. „Blahoslavení, kteříž lačněji.“ Drazí modlete se, abyste dostali hlad.

A jak jsem pokračoval v rozhovoru s Lillian Thistleweightovou, všiml jsem si, že ta nejdůležitější vlastnost v její duši bylo vědomí svatosti. Řekla: „Bratře, to je to, za co jsem se modlila; to je to, co nám přinesl křest v Duchu svatém. To je to, po čem jsem toužila u Boha.“

SEYMOUROVA MODLITBA ZA PROBUZENÍ

O něco později bratr Parham kázal v Texasu. Na toto shromáždění přišel černocho Tom Seymour. Parham vyložil svoji zkušenost křtu v Duchu svatém bratru Tomovi a mně osobně. V duši tohoto černocho byl obrovský hlad. Pracoval jako číšník v restauraci, aby se uživil, zatímco kázal v církvi svým lidem. Znal Boha jako svého Spasitele a jako Toho, který posvěcuje. Poznal Boží moc k uzdravení. Avšak, když naslouchal Parhamovi, uvědomil si jednu daleko větší věc – křest v Duchu svatém. Odjel do Los Angeles, aniž by to přijal, ale řekl potom, že je rozhodnut kázat lidem všechno, co o Bohu ví.

Řekl: „Předtím než jsem se setkal s Parhamem, v mém srdci byl takový hlad po Bohu, že jsem se modlil denně pět hodin po dobu dvou a půl roku. Dostal jsem se do Los Angeles, ale tam jsem měl ještě větší hlad. Modlil jsem se: ‚Bože, co mám udělat?‘ Duch odpověděl: ‚Modli se víc. Existují lepší věci, které mohou přijít do duchovního života, ale musí se hledat modlitbou a vírou.‘ ‚Ale Pane, modlím se v současnosti pět hodin denně,‘ odpověděl jsem. Zvýšil jsem moje modlitby denně na sedm hodin, po dobu jednoho a půl roku. Modlil jsem se k Bohu, aby mi dal to, co kázal Parham – opravdového Ducha svatého, oheň s jazyky, lásku a Boží moc, jako to měli apoštolé.“

Bůh vložil takový hlad do srdce tohoto člověka, že když Boží oheň přišel, oslavil se skrze něho. V současné době nevěřím, že by na světě mohl být člověk, který by zakusil větší úžasnou Boží povodeň než tu, kterou Bůh daroval tomuto člověku a sláva a moc skutečných letnic se přehnal přes tento svět.

Tento černý muž kázal k deseti tisícům lidem v mém shromáždění, kdy na jeho duchu spočívala Boží moc a sláva; lidé se třáslí, chvěli a křičeli k Bohu. Bůh byl v něm.

„Blahoslavení, kteříž lačnější nebo oni nasyceni budou.“

Rád bych věděl po čem skutečně hladovíme. Máme skutečný duchovní hlad:– něco, co naše duše žádá? Pokud to máte, Bůh vám odpoví, Bůh ti odpoví. Skrze zákon Ducha o kterém lidé ví, musí přijít odpověď. A taky přijde! Chvála Bohu, přijde. Přijde v různých podobách, o kterých se vám ani nesnilo. Bůh není pouze omezen na mluvení v jazycích a jejich samotném výkladu.

Když jsem byl chlapec, jednou jsem doprovázel svého otce při návštěvě úřadu Johna A. McCalla, nejlepšího ručitele. Do jeho kanceláře jsme se dostali pomocí jeho soukromého výtahu. Bylo to poprvé, co jsem byl ve velké úřední budově a jel jsem výtahem. Zatajil jsem svůj dech, dokud se ta věc nezastavila. Pak jsme vešli do jeho kanceláře, té nejkrásnější kanceláře, kterou jsem kdy viděl. Koberečky byly tak husté, že jsem se bál, abych neprošel podlahou, když jsem na ně stoupl. Jeho psací stůl byl překrásný – čistý mahagon a na vrchní desce stolu bylo na vizitce ve vyzdobené perleti vepsáno jeho jméno. Bylo to tak velkolepé, že jsem ve své chlapecké duši řekl: „Až budu dospělý, budu mít taky takovou kancelář a psací stůl, na kterém bude napsáno moje jméno.“

Neuvědomoval jsem si, jak hluboko to bylo v mé přirozenosti až do svých třiceti let. Téměř se zdálo, jako kdyby se na to úplně zapomnělo. Až jednoho dne mě pozvali do Chicaga, abych se připojil ke společnosti lidí, která se chystala založit společnost životního pojištění. Řekli mi: „Lakeu, chtěli bychom, abys se stal ředitelem této společnosti.“ Hovořili jsme o této záležitosti tři týdny, dokud nepřistoupili na moje podmínky a předseda asociace řekl: „Vejd do této kanceláře. Chci ti něco ukázat. Máme pro tebe překvapení.“ Vešel jsem do kanceláře, která byla přesnou kopií kanceláře Johna A. McCalla a uprostřed místnosti stál psací stůl z čistého mahagonu. Místo jména John A. McCalla bylo v perleti vepsáno jméno John G. Lake. Žádnému člověku jsem doposud na světě neřekl o této touze mojí duše.

Existuje něco ve vnitřním puzení duše, co způsobuje tvořivost a to, že se určité věci stanou. Když nejvyšší touha vašeho srdce křičí k Bohu, všechna duchovní energie vaší přirozenosti a Boží síly, které k vám přicházejí se začnou soustřeďovat a začnou působit na uskutečnění tohoto cíle. Potom do lidské bytosti vchází to, po čem vaše duše volá prostřednictvím vědomého tvořivého procvičování víry; to je ta činná tvořivá víra, kdy vy a Bůh konáte a jste svědky moci tvořivé touhy.

Věřím ve spolupráci člověka s Bohem. Věřím, že existuje harmonické spojení mezi Bohem a člověkem, když se dva stávají jedno. Nemám na mysli spaseného člověka a oslaveného Boha, ale to, když je člověk stmelěn s Bohem a Bůh s člověkem v jedno duchovní stvoření.

Když stál Mojžíš u Rudého moře, nebyl to Mojžíš a Bůh, byl to jen Bůh. Bůh řekl: „Budeš jako Bůh.“ Takže mezi ním a Bohem nebyl žádný rozdíl („Budeš jako Bůh.“). Neustále říkáme: „Pane, učň mě průlivem Svého požehnání“ jsouce odděleni od Jeho myšlení a očekáváme, že skrze nás Bůh vylije Svoji duchovní moc a požehnání. Tato věc není nejdůležitější. Existuje lepší zkušenost, než ta, která je popsána v Božím slově. A to je ta, když se stanete s Bohem jednou bytostí. Vaše celé tělo, duše, mysl srdce a duch jsou v rytmu, ve spojení a souzvuku věčného Boha. To znamená být za jedno v myslí, srdci a v duši – vy a Bůh jako jedna bytost.

Když stál Mojžíš před Rudým mořem, snažil se z tohoto vztahu, který Bůh ustanovil, ustoupit a hodit zpět odpovědnost na Boha. Byl přemožen, bylo to pro něho až moc úžasné. Určitě to tak Bůh nemyslel! Bůh to ale věděl. V ten okamžik, když Mojžíš začal rozpoznávat sám sebe jako jednotlivce a Boha jako toho druhého, Boha to urazilo. Popřemýšlel o tom, že ustoupí a bude se k Bohu modlit, aby něco udělal, tak jako ho předtím vedl v modlitbě ve vztahu s Ním, avšak nemohl nic učinit.

Myšlenka, že Mojžíš chtěl odejít z místa blízkého obecenství s Bohem, z toho vnitřního vztahu, když byla duše Mojžíše a Boha v souladu, se stala pro Boha urážkou. A Bůh řekl: „Co voláš ke mně?“ Jinými slovy, přestaň se takhle modlit.

„Ty pak zdvihni hůl svou, a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je...“ (2. Moj. 14:16).

Bůh neřekl: „Mojžíši, vztáhni svoji ruku nad moře a já ho rozdělím.“

Bůh řekl: „Mojžíši, ty a já jsme jedno; vztáhni svoji ruku a rozděl moře. Máš všechno to, co je moje a já mám všechno to, co máš ty. My jsme jedna nerozdělitelná bytost.“ Bůh a člověk se stal jedno. Srdce, mysl a duše člověka vstupuje do Boha a Bůh do nich. Duchovní plameny věčného Krista prostřednictvím Ducha svatého přicházejí z nebe a blesky Ježíše probleskují skrze tento život. Kristova moc se oživuje, manifestuje a projevuje skrze tento vztah.

Bůh mi to zjevil v době, když jsem jel poprvé do Afriky; předtím než jsem po šesti týdnech vystoupil na zem a předtím než mi Bůh dal církve, kde jsem kázal k bílým lidem. Řekl jsem: „Pane, pokud mi dáš církve, ve které budu moc kázat evangelium, budu kázat o té nejlepší a nejsvatější věci, kterou Boží duch zjeví mému srdci. Nestarám se o to, jestli tomu bude někdo věřit nebo to bude vidět, budu kázat vizi, kterou Boží syn vloží do mé duše.“

Vkládá do mě vizi oslaveného Krista a oslaveného křesťana, nejen člověka jednoduše zachráněného před hříchem, ale člověka posvěceného Boží mocí, naplněného Jeho duchem, stvořeného s Ježíšem Kristem a v Něm. Jedna přirozenost, jeden charakter a jedna podstata. Moje srdce to začalo kázat; moje ústa začala zvěstovat toto poselství; moje duše vyslala slovo a můj duch začal takto volat, protože chtěl mít takový charakter, který by přišel k nohám Božího syna a přijal by Jeho moc a požehnání.

Tato věc, která byla v moji duši, rozhořela duši Dan Von Vuurena a zapálila víru lidí. Kdekoliv se tato zvěst šířila, všude zapálila lidi pro Boha. Nicméně, v každé nové zkušenosti jsou lidé přezkušováni a upevňováni skrze trpělivost. Někteří ochabli, jiní nikdy tak vysokou vizi neměli. Avšak mají jazyky, ale protože měli jazyky proto cítí, že jsou na stejné úrovni s těmi, kteří museli umřít sami sobě. Mají více drзости, ale méně skutečných zážitků a strhli daný standard dolů. Bůh je provedl skrze ohnivou pec.

Přátelé, potřebujeme vejít k Bohu. Celá církev potřebuje ve světě vejít k Bohu. Cestovali jsme kolem dokola a strkali jsme naše hlavy do země. Sklopili jsme své oči k zemi, namísto toho, abychom hleděli skrze mraky ke trůnu v nebesích. Pohlédněte na Toho oslaveného! Pokud chcete vidět Jeho krvavé ruce, pohlédněte do nebe, kde On je vidí. Nehleďte na Kalvárii, abyste Ho viděli. Boží oslavený Syn je vzkříšen v nebesích se vší mocí a autoritou, máje klíče od pekla a smrti! On je ta duchovní autorita; ten věčný přemáhající Boží projev v nebi. Vy a oslavený Kristus jste jako jedna bytost, Božím zjevením. Vejděte ke trůnu, drazí. At' život, láska, moc, duch a Duch svatý se vás zmocní a budete novým člověkem v Kristu Ježíši. Váš krok bude pochodem vítězství, vaše koruna bude korunou slávy a vaše moc bude Boží mocí.

Před dvěma měsíci ve Spokane Boží oheň sestoupil do moji duše a Bůh řekl: „Afrika a znovu celý svět.“ Přípravuji se ve své duši nejen předat staré poselství se starým ohněm, ale nové poselství s novým ohněm; nejen poprosit lidi, aby byli hodní a šli do nebe až zemřou, ale aby se podobali Bohu ve svém charakteru, ve své přirozenosti, ve své podstatě a bytosti. Bůh rozněcuje naše duše. On se chystá vylít živé vody a povolá prostřednictvím Svě činnosti nový řád Rytíře jitřní hvězdy do existence a skutku.

KAPITOLA 2

DUCHOVNÍ ČLOVĚK

„Zdaliž všickni nejsou služební duchové, kteříž posíláni bývají k službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení? Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho, což jsme slyšali, aby nám to nevymizelo. Nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pevné, a každé přestoupení a neposlušnoství vzalo spravedlivou odměnu pomsty, kterakž my utečeme, takového zanedbávajícíe spasení? Kteréžto nejprvé začavši vypravováno býti skrze samého Pána, od těch, kteříž *jej* slyšali, nám jest utvrzeno“
(Žid. 1:14, 2:1-3).

Pojďme se podívat na slovo „spasení“. To je nejobsažnější slovo evangelia. Zahrnuje všechno to, co Bůh koná pro duši. Do větší míry jsme to pokroutili a udělali jsme z toho spasení od hříchu a někdy od nějakého lehčího provinění. Ve skutečnosti to, ale znamená mnohem víc než to. Je to všeobsažné slovo, ve kterém je začleněno všechno, co Bůh koná pro ducha, duši a tělo člověka a dá se použít do každé části jeho přirozenosti; nejen aby zničil vědomí hříchu, které je čistě negativní, ale aby způsobil vědomí spravedlnosti, které je pozitivní. Spasení je destruktivní a tvořivé zároveň.

Lidé ztratili mnohé požehnání proto, protože vymezili Bohu jeho dílo pouze na jeden prostý čin nebo řadu činů, namísto toho, aby si uvědomili všechno to, co Bůh dělá pro člověka. Proto abyste poznali Boží záměr pro váš život, je nutné, abyste věděli, kdo jste, čím jste a proč jste zde, aby celý duch, duše a tělo zakusilo úplné „vy-kou-pe-ní“ u Boha.

V Božím slově jsou určitá přehlednutelná prohlášení, která by jinak rozšířila pojem člověka o Božím slově a záměru, pokud bychom jim jen trochu věnovali pozornost. Zde je jedno z nich:

„Osvědčilt' pak na jednom místě jeden, řka: Co jest člověk, že naň pomníš, aneb syn člověka, že na něj patříš? Maličkos jej menšího než anděly...“ (Žid. 2:6-7).

Okraj moji Bible praví, že to znamená „Učinil jsi jej *na chvíli* o málo menším než anděly.“ V některých překladech se zde čte „Učinil jsi jej o málo menším než Boha.“ Věřím, že to znamená stejnou kvalitu a podstatu, ale do určité míry je člověk omezen ve svém porozumění. Tak se na tento verš dívám a věřím, že to souhlasí s obrazem člověka v celé Bibli.

Jsem přesvědčen o tom, že největší proměna u lidí nastane, až si uvědomí, že Bůh nezamýšlel, aby byli Jeho nepřátelé a nepřátelé jeden vůči sobě navzájem, ale aby byli bohy (Jan 10:34).

Velké procitnutí, které je potřeba, aby přišlo do našich srdcí a které tak pozvolna přišlo na svět spočívá v Boží moci a duševní moci v přirozenosti člověka, o kterou Bůh usiluje, aby se zrodila. Způsobuje probuzení v duši, aby si uvědomila, že člověk uvnitř sebe je skutečný člověk. Vnitřní člověk je tím skutečným vládcem – ten pravý člověk o kterém Ježíš řekl, že je bůh.

Na tuto věc mně byla položena otázka nespočetněkrát. Jednoho dne farizeové vyzvali Ježíše, protože o sobě řekl, že je Boží syn. Nazvali Ho rouhačem. Dodržovali literu zákona, ale ne Jeho ducha. Byli a stali se pouhými otroky litery, proto není divu, že se protivili zřetelnější Kristově vizi.

Rozhněvali se tak, že sebrali kameny a začali Ho kamenovat. Ježíš se k nim obrátil a řekl; citoval slova, které Bůh řekl skrze Davida: „Však psáno jest v zákoně vašem: Já jsem řekl: bohové jste“ (Jan 10:34).

Tito lidé nebyli křesťané. Nebyli ještě proměněni duchovním osvětlením. Byli to lidé, jako bychom řekli, kteří žijí v hříchu. Přesto jim Ježíš řekl: „*bohové jste*.“

Pokud je toto pravda, pokud tito lidé, jenž byli hříšníci v běžném slova smyslu, o nichž bylo řečeno samotným Bohem prostřednictvím proroka a bylo potvrzeno Ježíšem, že jsou bohové, potom muselo být něco dědičného v jejich přirozenosti, co z nich učinilo bohy. Když procházíme Písmo od začátku až do konce, nacházíme úžasnou pravdu o tom, že člověk není samostatné stvoření oddělené od Boha, ale je součástí Boha samotného. Bůh vdechl Svoji vlastní bytost, Svoji osobu do

přirozenosti a bytosti člověka „...i byl člověk v duši živou“ (1. Moj. 2:7). Bůh vdechl do člověka nebeskou hmotu, ze které je složen Bůh osobně.

Někdo by snad mohl říct. „Myslel jsem si, že člověk je smrtelný.“ Je to asi tak, jak rozumím lidskému organismu: naše fyzické tělo má pět smyslových orgánů a jejich prostřednictvím se dostáváme do kontaktu s určitým rozsahem činností, které jsou pouze fyzické.

Avšak, to není celý člověk! Bez ohledu na jeho tělo, existuje zde vnitřní člověk, duchovní člověk, který obývá a proniká vnějšího fyzického člověka. To je ten člověk, který přišel od Boha; ten člověk, který byl vdechnut do jeho těla; je součástí Boha a je nesmrtelný. To je ten člověk, kterého nemůžete zničit. To je ten, člověk, který se sám o sobě nemůže zničit. A nevěřím tomu, že bych nyní překrucoval ducha Slova a Boží pravdu, když řeknu, že je to člověk, kterého Bůh sám osobně nemůže zničit. Proč? Protože Bůh nemůže zničit Sám sebe a člověka, když je z Jeho podstaty. Tohle je to, co měl Ježíš na mysli, když se podíval do tváří farizeů a řekl: „Já jsem řekl: bohové jste.“

PŮSOBENÍ DUCHOVNÍHO ČLOVĚKA

Neumíme si ani rychle uvědomit k jaké proměně by došlo u lidí, kdyby porozuměli této skutečnosti. Když člověk poddává toho velkého Boha-člověka v srdci hanebným touhám toho vnějšího tělesného člověka, jak potom tento vnitřní člověk musí úpět.

Jsem si jist, že kdyby Boží duch rozptýlil mlhu, která překáží naší vizi a obživil by naše vědomí, abychom došli k poznání této skutečnosti, život by byl proměněn. Bůh nikdy nezamýšlel, aby vnější člověk ovládal toho velkého člověka duše nebo ducha.

Někdo by si mohl ihned povšimnout toho, že čím je pozoruhodnější přirozenost – sestavení člověka, nebeská hmota – ze které je složen duch, tím větší rozsah působnosti má duchovní člověk před tělesným. Tak jako vnější člověk přijímá vjem prostřednictvím kontaktu; věcí, které se s ním dějí a jsou zaznamenány do duše, o co větší rozsah působnosti ducha (pomocí duchovních smyslů) umožňuje člověku se dotýkat samotného Boha. Apoštol Pavel „byl vtržen do ráje a slyšel nevypravitelná slova...“ (2. Kor.12:4).

Působení duchovního člověka se shoduje s činností fyzického člověka. Oba dva zaznamenávají svoje fakta ve vědomí duše. Potom tedy, když si uvědomíme určité věci v duchu, které náš duch rozpoznal, děje se to proto, protože duch poznal toto vědomí své působnosti v duši. Proto o tom víme.

Předmět, který se týká Boha-člověka se dá z větší míry shrnout do tohoto výroku: Namísto toho, aby člověk žil v poslušnosti k věcem, které přijímá z aktivní činnosti tělesného člověka, uvědomuje si, že existuje daleko větší život a činnost uvnitř sebe samého a začíná přicházet na některé své schopnosti a na to, co dluží vnitřnímu člověku: tomu člověku srdce, ve kterém je Bůh-člověk uvnitř. Když si to takto uvědomí, odmítá pak, aby zvíře ovládalo jeho ducha.

Na světě není člověka – jen někteří, kteří znají působení Božího ducha do určité míry –, který by znal dílo Ducha Božího. Nevěřím, že by existoval člověk, který by si do určité míry neuvědomoval Božího ducha a možná neslyšel hlas Ducha nebo si nebyl vědom působení Ducha v jeho srdci. Jak řekl Jan: „*Tentot'* byl to pravé světlo, kteréž osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět“ (Jan 1:9).

V mém shromáždění v Jižní Africe byl jakýsi horník, který žil odporným, hříšným životem. Jednoho dne, když pracoval v dole se svým vrtacím strojem, měl dojem jako kdyby k němu uvnitř mluvil hlas; hlas v jeho duchu, který řekl: „Sestup dolů do poruby“ (což bylo stovky stop dolů) „a zavolej na Rakušana, aby vyšel ven.“ Jeden Rakušan pracoval sám v jedné ze slojí.

Když mi to vyprávěl, řekl: „Bratře Lakeu, byl jsem tak zaměstnán, že jsem si pomyslel, že to byl jen nějaký potřebštěný nápad a pokračoval jsem dál ve své práci. Za chvíli hlas promluvil znovu a tentokrát důrazněji: „Sestup do poruby a zavolej na Rakušana, aby vyšel ven.“ Stále jsem byl velmi zaměstnán a neposlechl jsem; měl jsem za to, že to byla jen moje představa.“ Pokračoval dál ve své práci, až k němu hlas promluvil potřetí a tentokrát velmi naléhavým způsobem. Řekl: „Věděl jsem, že to byl hlas Božího ducha. Všeho jsem nechal a sestoupil jsem do poruby. Když jsem nahlédl dolů, uviděl jsem světlo svíčky, tak jsem vzal svoji svíčku a naznačil jsem pohybem, aby vyšel ven. Když přišel, tak jsem mu nebyl schopný vysvětlit, proč jsem ho zavolaal nahoru. Avšak, když jsem čekal,

nevěda co říct, tak najednou celá sloj spadla.“ Kdo to byl, kdo mluvil? Kdo to mohl předvídat? Odkud přicházel ten hlas? Byla to všudypřítomná Boží mysl.

Přesto že tento horník nebyl křesťanem a třebaže vůbec nebyl poslušný Božímu zákonu či zákonu své vlastní existence – člověku, který žil ve větší míře v žádostech těla – přesto jeho duch měl v ten den vědomé spojení s Bohem.

Třeba jste prožili stejnou zkušenost. Předtím než jste se stali křesťany a začali jste být poslušní Boží myslí a vůli, existovala u vás určitá doba, když Boží duch na vás začal působit a poprvé v životě jste si uvědomili, že nežijete v souladu s Bohem?

BOŽÍ ZÁMĚR

Pokud tyto věci jsou tak, jak tvrdí Boží slovo a zákon našeho bytí prohlašuje, že uvnitř v nás existuje větší Bůh-člověk, je něco lepšího v životě, než dát tomuto člověku šanci? Není všechno shrnuto v této větě? Bůh usiluje v člověku o to, aby rozvíjel duševní a vědomé porozumění toho, kým On je; jaké jsou jeho schopnosti, jaká je Jeho nekonečná existence a všechny další velké věci, které duch přirozeně vidí a cítí.

Rozvoj duše v Kristovu podobu a vzrůst se pak stává nejdůležitějším prvkem a záměrem, který vstupuje do našich životů. Bůh sám toto klade na první místo, člověk by to neměl dávat na druhé.

Uvědomujete si, když světlo Boží pravdy začíná znovu osvěcovat svět, že ta nová síla, která se zmocnila vašeho srdce si je vědomá toho, že Bůh má záměr pro váš život, že má záměr ve vaší existenci zde na zemi? To je součástí velkého vzdělávání duše. To je součástí toho, co je nutné proto, aby lidé mohli žít dál, mohli vítězit a vítězili.

Jsem přesvědčen o tom, že když se v tomto současném životě opona roztrhne, nemyslím si, že by se mělo sednout a hrát na zlatou harfu a zpívat písně po celý den, ačkoli mám za to, že to bude mít svůj smysl. Věřím, že život přejde do nové dimenze či do nového stavu, ve kterém budeme žít, proto se musíme dál rozvíjet.

Boží slovo mluví o nebi nebes a říká, že Ježíš je vyšší nad všechna nebesa. Mám za to, že to zjistíme, jakmile tento vývoj přirozenosti bude pokračovat – to co jsme si do určité míry uvědomili v tomto životě – dál a dál až do dne, když se člověk objeví ve všech smyslech Boží podoby a rozumu právě v takovém světle v jakém je On.

Myslím si, že existuje období ve vývoji života duše, kdy má větší hodnotu být „na druhé straně“ než tady. Pamatuji se na jednu osobu, kterou jsem velmi miloval a u které jsem si všiml této zvláštní věci. V jejím životě po několik měsíců probíhal proces zduchovnění až jednoho dne, když jsem seděl za mým stolem a hleděl jsem se do její tváře, jsem si všiml určitého druhu nebeské slávy, která byla všude kolem ní. Řekl jsem sám k sobě: „Pokud bude tento stav spiritualizace pokračovat po několik dalších měsíců, bude jí víc na druhé straně, než tady a budu ji postrádat, neboť bude pryč.“ Bylo to tak. Jednoho dne, když jsem se vrátil domů, jsem zjistil, že během moji nepřítomnosti její duch odešel. Odešla, aby byla s Bohem.

Když Bůh dostane duši do místa (rozvine ji), kde jí může důvěřovat a svěřit jí větší život a větší misi, tato duše má větší hodnotu pro Boha na druhé straně než tady. Jsem přesvědčen o tom, že přijde čas a ta doba by měla přijít, kdy bude zvykem, že duše projde proměnou do plnějšího života.

Pokud je to tak, jak dychtivě bychom měli toužit, aby všechno v nás ukazovalo k jedné věci: dát člověku-srdce svoji příležitost, aby povstal do své vlastní Boží podoby a Boží velikosti. Pokud tedy nedopustíme, aby nás ovládal tělesný člověk, budeme jako Boží syn na trůnu moci, kde je tělesný člověk poddán vnitřnímu člověku. Toto je Boží záměr. Toto je Boží úmysl.

Ve 2. Korintským 10:3-5 vidíme, jak tuto skutečnost rozpoznal Pavel. Říká: „Ačkoliv totiž chodíme v těle, nebojujeme podle těla. Zbraně našeho boje totiž nejsou tělesné, *ale* jsou v Bohu mocné k boření pevností: Božími výmysly a každou povýšenost, která se pozdvihuje proti poznání Boha; uvádíme každou myšlenku do zajetí, aby byla poslušná Krista.“

Není tohle cvičení duševní síly? Není toto prosazování duchovního člověka, který přebírá kontrolu a vládu v životě a uvádí každou sílu myšlenky a představy do zajetí, aby byla poslušná Kristu? Neboť Kristus jako život je tím nejlepším životem, na které lidé přišli.

Nedávno jsem byl udiven, když jsem se dozvěděl o tom, že v současné době je Bible vydávána po tisících než kterákoliv jiná kniha pro celovagonové zásilky. Proč tomu tak je? Není to kvůli novému procitnutí duší, které je po celém světě? Není to náhodou, protože lidé dospěli k názoru, že si začali být vědomi Boha a pochopili sami osobně, že nesmí déle zůstat v nevědomosti ohledně nádherné skutečnosti života? Bible je největším Božím prostředkem zjevení.

Dobře si pamatuji na to, když se Kristova víze usadila v mé duši a já jsem začal rozumět Bohu a sám sobě. Někdy si přeji, abych měl hlas trumpet, která by znovu rozezvučela po celém tomto starém světě. Rád bych lidem pověděl, že Boží láska a Kristovy věci nejsou věcmi, které jim byly pouze namalovány. Jsou to neviditelné majestátní síly, které pozvedají srdce do styku s Bohem a umožňují člověku si uvědomit, že není zvíře, ale je pro Boha král a kníže.

Jsem ortodoxním evangelistou a na svém povolání jsem pracoval. Měl jsem to privilegium, že jsem pomáhal mnoha lidem přijít do stavu, kdy si začali uvědomovat svoji potřebu spásy. Jedna věc je přivést člověka k Bohu, aby se Mu osobně vydal a nechat ho přijmout vědomé poznání a spojení s Bohem. Avšak poté, musí nastat velký rozmach duše, která způsobí, že si znovuzrozený křesťan uvědomí čím a kým je. Pokud chcete najít skutečný zdroj problémů v současné církvi, tak na něj právě teď můžete ukázat prstem. Zanedbává se rozvoj duše; lidé nejsou vyučováni o tom, že by se měli podobat Bohu a měli by mít Jeho autoritu. Namísto toho, aby člověk vládl nad okolnostmi, tak okolnosti vládnou nad ním.

Za starých časů metodismu, Wesley trval na tom, aby každý člen církve měl vědomé poznání Boha a byl s Ním ve spojení. Při zakládání své církve vytvořil třídy po dvanácti, ve kterých se nejduchovnější lidé starali o duchovní rozvoj a podávali zprávu každý týden o duševním vývoji každého jednoho z nich. Současná moderní církev toto do větší míry ztratila.

Když si jednotlivec začíná vnímat Boha-člověka uvnitř sebe samého a usiluje o to, aby dovolil tomuto člověku-srdce mít určité pole působnosti, okamžitě si uvědomí velký rozsah duchovního života, kterého se vnitřní člověk dotýká. Začíná vyzařovat skrze celou svoji bytost. Toto poznání je zdrojem moci. Tento vnitřní člověk, který je ve styku s Bohem, prostřednictvím kterého je přenášena Boží moc, který rozumí Boží mysl; tento člověk naplňuje svoji povinnost k Bohu a sám k sobě a přivádí toho vnějšího člověka k poslušnosti.

KAPITOLA 3

KRISTUS ŽIJE VE MNĚ

„Kristus žije ve mně“ (Galatským 2:20). Toto je zjevení naší doby. Toto je ten závažný objev. Toto je to, co podněcuje převrat Boží moci na zemi; ten faktor, který mění ducha náboženství ve světě a charakter křesťanské víry. Je to duchovní oživení.

Svět se probouzí pod úžasnou pravdou, tj. že Kristus není jen v nebi, ale že je *ve vás*.

Svět žil v temnotě tisíce let. Bylo to jako s elektřinou, které bylo stejně dost, jako potom a jako je i nyní. Není to jen elektřina, která se zde na zemi objevila. Byla tady vždy. Avšak lidé objevili, jak jí zužítkovat a jak s ní požehnat sami sebe.

VELKÉ TAJEMSTVÍ

Kristus, který přebývá v lidském srdci, je tajemství všech tajemství. Pavel toto zvěstoval pohanům jako největší tajemství veškerého zjevení o Bohu a nakonec všech divů, které znal.

Kristus je ve vás za určitým záměrem. Kristovým záměrem ve vás je zjevit vám samotného Sebe, skrze vás a ve vás. Bez přestání opakujeme dokola tuto frázi: „církev jenž je Jeho tělo“, ale kdybychom si uvědomili tuto pravdu a její moc, na světě by to vypadalo jinak. Kdyby si lidé v církvi uvědomili, že jsou hmatatelným, živým pulsujícím tělem – tělem, kostmi, krví a mozkiem Ježíše Krista – a že Bůh se projevuje skrze ně každou minutu a snaží se o to dokončit Svoji vůli na světě skrze ně, nejen pomocí určité části těla, tak by pak mnozí porozuměli křesťanské úloze a službě.

Ježíš Kristus působí prostřednictvím vás. Nepůsobí nezávisle na vás; On působí skrze vás. Člověk a Bůh jsou jedno. Toto je to tajemství skutečného křesťanského života. Je to skutečné spojení; vědomé spojení mezi člověkem a Bohem. Tento vztah se nedá ničím nahradit. Můžete si vymyslet rituály a symboly, až se vám ze všech zatočí hlava, přesto všechno stejně musíte hledat a najít Boha.

Existuje jenom jedna realita. Tou realitou je Bůh. Lidská duše se musí spojit s Bohem a dokud není k Němu připojena, neexistuje v člověku taková věc, jako skutečný křesťanský projev. Všechny takové přípravné procesy prostřednictvím, kterých Bůh připravuje duši na tento projev jsou pouze předběžnými pochody. Konečný výsledek je ten, že člověk může zjevovat Boha a také to, že Bůh nejen může mít místo, kde může přebývat, ale má také právo jednat v těle a v lidském duchu. Každý člověk, který je ve světě vyučován Duchem svatým, vnímá, jak se jeho přirozenost postupně poddala Bohu a Jeho vůli.

Jednou jsem navštívil muže, který si na mě stěžoval. Řekl: „Napsal jsem vám dvaceti čtyřstránkový dopis a vy jste ho nepřijal. Pokud byste ho měl, tak byste tady teď nebyl.“ Zasmál jsem se. Ten člověk byl křesťanem třicet či čtyřicet let. Vypadal, že je vždy oddaný Bohu. Častokrát jsem o něm mluvil své ženě a mým přátelům jako o jednom z nejzásadovějších křesťanských mužů, které jsem znal. Přesto někdy můžeme na okamžik vidět, jak lidská přirozenost povstává nad duchem a kazí krásu života, kterou zjevuje Bůh.

Božím záměrem je přivést všechny stavy naší bytosti v soulad s Jeho vůlí a myslí. Bůh nezamýšlel, že z nás udělá automaty. Vidíme to na břichomluvcí, který řídí figurínu a pohybuje jejími rty; vypadá to jako kdyby mluvila. Ona se však pohybuje v poslušnosti prostřednictvím jiné síly.

Bůh má vyšší záměr, než jen z člověka udělat hračku. Nejvyšším Božím cílem ve vaší vlastní duši je rozvinout všechny Jeho schopnosti a osobnost, která je ve vašem životě; ne ji utopit nebo zničit, ale změnit ji, posílit a zvětšit, až celá vaše osobnost bude mít Boží podstatu a přirozenost.

BŮH NEOMEZUJE LIDSKOU OSOBNOST

Jednou, když jsem byl v Chicagu s párem starých přátel, kteří mě pozvali na večeři, paní která je velmi upřímnou ženou, řekla u večeře: „Pane Lakeu, znám vás už dlouho a velmi dobře už mnoho let, takže jsem schopná mluvit před vámi naprosto otevřeně.“

Odpověděl jsem: „Ano, tak to je.“

„Nuže,“ řekla, „existuje něco, co mi u vás schází. Kvůli nedostatku slov, kterými bych to vyjádřila, řeknu to slovy apoštola Pavla: ‚Nosím na svém těle vyrytá znamení Pána Ježíše.‘ Nezdá se ale, že byste měl vyrytá Ježíšova znamení.“

Odpověděl jsem: „To záleží na tom, zdali jsou to znamení nebo manýry. Pokud očekáváte, že Bůh změní osobnost, kterou mi dal, tak abych byl někdo jiný a ne sám sebou, tak vás zklamu. Pokud je to takový druh znamení, které hledáte, potom je nenajdete. Nicméně, jestli je budete chtít vyzoborovat na těle, v krvi, v kostech, v duchu a mysli, ve kterých přebývá Bůh, pak je najdete. Žádný stroj, žádný automat či imitace, ale člověk s čistou myslí a srdcem. Boží syn ve své přirozenosti a podstatě.“

O co Bůh nejvíce usiluje na světě než o to, aby rozvinul toho skutečného člověka do Kristovy podoby a obdařil ho poznáním Sama sebe? Tento skutečný člověk je proměňován do té chvíle, až jeho skutečná podstata je podstatou Boží. Když přestanete polemizovat nad svým vlastním úsudkem – co se toho týče – je to ta jediná cesta, prostřednictvím které Ježíš Kristus Sám o sobě, či Bůh-věčný Otec, je uchráněn před tím, aby nežil o samotě na věky věků.

Kdokoliv, kdo přestane analyzovat tuto skutečnost, uvidí že Bůh usiluje o to, aby nás učinil ve vsí naší přirozenosti, existenci, zvycích a myšlenkách; ve vsí struktuře našeho života, tak nádhernými, skutečnými, pravými, inteligentními a silnými, jako byl sám Ježíš. Potom porozumíme tomu, co Kristovo vykoupení znamená. Znamená to podnítit ve vás Krista, až bude Kristus ve vás Tou jedinou bytostí, která se bude projevovat. Bude se projevovat prostřednictvím vašich očí právě tak, jako se Bůh projevoval skrze Ježíšovy oči; bude se projevovat dotykem tak, jako Bůh se projevoval prostřednictvím Ježíše. On není mocí ani životem, která je od vás samotných oddělená, ale dva životy se spojili v jeden; došlo ke stmelení dvou přirozeností, dvě mysli přemýšlí jako jedna, tj. Kristus ve vás.

ŽENA A JEJÍ REVMA

Na konferenci v Chicagu, jednoho odpoledne po shromáždění, jsem se posadil, abych si popovídal s určitou křesťankou černé pleti. Vyprávěla mi o svých slíbech a nemocích – bylo jich mnoho. Po chvíli, kdy se zdálo, že trochu utichla, řekl jsem: „Drahá matko, jak dlouho jste křesťankou?“

Odpověděla: „Od dětství.“

Potom jsem se jí snažil ukázat, že Bůh od ní očekával Boží rozvoj, Jeho přirozenost a Jeho působení v Jeho proměňující moci prostřednictvím působení Ducha tak, aby došlo k procesu proměny a přetváření proto, aby se mohla změnit její přirozenost, a aby mohlo zmizet její revma (Brightova nemoc) a všechny další problémy tak, jako před dlouhou dobou z její duše zmizel hřích.

Poté, co rozhovor pokračoval do určité chvíle, řekl jsem: „Drahá sestro, každý na tobě vidí, že Kristus přebývá ve tvém duchu.“ Její oči byly překrásné, nádherné. Řekl jsem: „Dovol at' se trochu rozšíří tvoje mysl. At' tvoje mysl je schopna porozumět tomu, že tak jako Ježíš přebývá ve tvém duchu a ovládá tvoji duši, tak stejným způsobem chce ovládat tvoji krev, tvoje staré revmatické kosti; ve tvých kostech se pak stane ta stejná věc, když si uvědomíš pravdu, která se stala ve tvém duchu, když jsi se po výzvě v pokání obrátila.“ (Vyprávěla mi o tom, jak se modlila 22 dní a nocí, dokud se v její duši Kristus nezjevil jako Spasitel. Měla dojem, že bude muset čekat na Boha 22 dní a nocí proto, aby se Bůh projevil Sám o sobě v jejích revmatických kostech a já jsem se jí to snažil vymluvit.)

Řekla: „Bratře, vložte na mě ruce, modlete se a budu uzdravena.“

Odpověděl jsem: „Ne, chci, abyste se uzdravila tím, že si uvědomíte právě teď, že ten stejný Kristus, který přebývá ve vašem duchu a ve vaší duši, je ve vašich kostech, ve vaší krvi a ve vašem mozku.“

Za chvíli tato stará paní poskočila svýma nohama a řekla: „Můj Bože, On je...“ Přijala to. Kristus byl uvězněn v jejím duchu a duši, nyní měl svolení se manifestovat na jejím těle.

Bratr Tom Hezmalhalch se přijel podívat na černošské shromáždění do Los Angeles, když se v těch dnech hovořilo o křtu Duchu svatého. Koupil si nějaké noviny a v nich se dočetl o těchto zvláštních shromážděních a taky o tom, že tam lidé mluvili v jiných jazycích. To bylo pro něj něco nového. Řekl si: „Pokud to dělají a pokud je to skutečné, tak je to něco, co Boží duch koná nad to, co je normálně běžné. Jedu tam, abych to dostal.“

Jel tam a naslouchal starému černému Franku Seymourovi, jak o tom vyučoval. Frank se snažil o to, aby lidé nabyli vědomí, že jsou očišťováni a použil k tomu nádherný verš, „Nyní jste již čistí kvůli slovu, které jsem k vám mluvil“ (Jan 15:3). To se pro Toma stalo velmi skutečné. Za chvíli byla dána výzva celému shromáždění, aby lidé přišli dopředu a klekli si na výzvu ke spáse a hledali Boha, pokud jde o křest v Duchu svatém. Tom mi později řekl: „Johne, vstal jsem a šel jsem dopředu k té staré lavici, kde jsem si uvědomil v mé duši pravdu Slova, o které ten muž mluvil a toto skutečné očištění a „Ten, který očišťuje lidská srdce“ se usadil v mém srdci.“

Klekl si a krátce se pomodlil. Jeho duše se „napjala vzhůru“ a jeho srdce uvěřilo křtu v Duchu svatém. Potom se zvedl a sedl si na jedno z předních sedadel. Jeden z uvaděčů řekl: „Bratře, nezastavuj se v modlitbě, dokud nebudeš pokřtěn Duchem svatým.“

Tom odpověděl: „Ježíš mi řekl, že jsem byl pokřtěn v Duchu svatém.“

Pan Seymour řekl: „Jen ho nechte o samotě. Přijal to. Počkejte si a uvidíte.“ Pár dní uplynulo a jednoho dne Tom řekl, že Duch začal proudit skrze něho a píseň chvály v jazycích – andělský hlas – se rozezněl skrze jeho rty.

ZTIŠTE SE A NECHTE BOHA VEJÍT DO VAŠEHO ŽIVOTA

Jeden starý kazatel v Jižní Africe přišel do mé kanceláře a řekl: „Bratře Lakeu, chtěl bych s vámi o něčem mluvit. Bůh se v mém životě projevoval úžasným způsobem. Bylo to prostřednictvím jazyků a daru výkladu jazyků. Přesto však jsem v jazycích nemluvil téměř celý rok. Přál bych si, kdyby ses za mě pomodlil.“

Odpověděl jsem: „Ne, běžte, lehněte si, ztište se a nechte Boha vejít do vašeho života.“ Psal jsem dopis. Pokračoval jsem v psaní. Okamžitě jsem si všiml, že něco ve mně chce mluvit a pootočil jsem jen trochu hlavou a viděl jsem, že starý bratr mluví v jazycích a já jsem k tomu dostal výklad. Křesťané se nad touto skutečností urážejí neustále každý den. Máte pochybnosti, strach a rádi byste se dozvěděli, jestli v tom je Ježíš. Drahá sestro a bratře, dej Mu příležitost, aby zjevil Sám sebe. Je v tom. Pravděpodobně kvůli tomu, že si to tolik neuvědomuješ, je tvoje duše zavřená a On není schopen Sám sebe zjevit. Víš, Bůh nemůže zjevit Sám sebe nikomu, kdo nemá ducha nebo duši. Skutečné tajemství služby uzdravování spočívá v tom, že dovolíš Boží milosti, aby vycházela ven prostřednictvím tvých rukou a nervů do dalšího života. Toto je to skutečné tajemství. A jeden z největších skutků, které Bůh musí provést je poddat naše tělo Bohu. Mnozí křesťané, hlubocí křesťané, kteří skutečně znají Boha ve svém duchu a mají s Ním nádherné obecenství jsou puzeni, aby čekali, dokud se v nich neuskuteční proces spiritualizace, aby Bůh mohl zjevit Sám sebe skrze ně. Nevězněte ve vás Krista. Nechte Ho žít, nechte Ho projevit, dejte Mu skrze vás volný průchod.

NEJNALÉHAVĚJŠÍ POTŘEBA LIDSTVA JE LÁSKA

Existuje jedna věc, kterou svět potřebuje daleko víc, než cokoli jiného a přesvědčuji se o tom čím dál víc každým dnem svého života. Lidé mají jednu velmi naléhavou potřebu – potřebují Boží lásku. Lidská srdce hynou pro nedostatek Boží lásky. Moje sestra, která žije v Detroitu přijela do Milwakuee, aby nás navštívila ve shromáždění na dva až tři dny. Když jsem ji sledoval, řekl jsem si, „Rád bych si ji vzal sebou, aby jim jen mohla projevit lásku.“ Nemusela jim kázat. Nejsou to slova,

kteřá říkáš, které je požehnej. Lidé potřebují něco daleko víc – potřebují lásku. Musí ji přijmout. Potom se jejich duše otevře a přijde duchovní odpověď. Dej jim tu odpověď: je to Kristova láska. Už jste viděli některé lidi, kteří někoho milovali, ale nedostali odpověď. Jestli existuje nějaká těžká situace v Boží zemi, pak je to milovat někoho vášnivě a nedostat na svoji lásku odpověď.

Jednou jsem byl na svatbě mého jednoho přítele z Anglie. O pár let později jeho žena a já nás přijeli navštívit. On byl takovým studeným typem Angličana, ona byla vřelé povahy. Jednoho dne, když si vyšli na vycházku, jsem si všiml vášnivé touhy v její duši. Kdyby řekl jen něco láskyplného, něco co by potěšilo touhu v její přirozenosti po náklonnosti. Avšak zdálo se, že si vůbec nebyl vědom její potřeby.

Seděl jsem na přední verandě, když se vraceli o něco později ze své krátké vycházky. Poté, co paní vešla do domu, řekl jsem: „Hibbsi, ty stará mrtvolo. Jak je možné, že můžeš chodit sem a tam po ulici s ženou, která je tvoje manželka a vůbec si neuvědomuješ, že její srdce křičí potom, aby si něco udělal, co by jí ukázalo, že jí miluješ?“

Odpověděl: „Myslíš si, že je to těžké? Půjdu tedy a učiním to teď.“

Co to vlastně je, co lidé hledají? Po čem touží jejich srdce, když hledají Boha? Po čem volá jejich duše? Lidé jsou odděleni od Boha. Mezi tebou a Bohem nemusí být hory hříchu. Může to být jen to, že tvoje přirozenost je uzavřená a nereaguje. Avšak, když do tvé duše Bůh vdechne Svůj skutečný dotek lásky, potom jaká proměna se stane! Na zemi asi neexistuje lepší věc, než pozorovat duši, která se modlí a Boží světlo a život začíná naplňovat její přirozenost, pak tuto svatou náklonnost, kterou hledáme u druhých nacházíme uvnitř své duše.

Toto je to, co od tebe Pán žádá a pokud chceš potěšit srdce Ježíše Krista, toto je ten jediný způsob na světě, jak to učinit. Výzva není: „Dej mi svoji hlavu.“ To pozvání je: „Můj synu dej mi svoje srdce.“ Toto je ten láskyplný vztah, skutečné milující spojení s Bohem. Popřemýšlejte o nádhře Božího záměru. On očekává, že toto stejné nádherné duchovní spojení, které vzniklo mezi vámi a Ním se rozšíří tak, že do tohoto zahrnete každou další duši kolem vás.

Tohle je to, co ve skutečnosti Písmo říká, když mluví o tom být pokřtěn v Duchu, ponořen, zabalen a zahalen v jednom Božím duchu.

PŘÍPAD CHOROBOMYSLNÉ DÍVKY

Před nějakou kratší dobou jsem jednoho rána vyšel s Rev. Focklerem navštívit nemocné. Vešli jsme do jedné z nejsužovanější rodiny, kterou jsem kdy navštívil. U jedné z dcer v této rodině se začal projevovat zvláštní stav a všichni členové rodiny tím byli vyčerpáni. Děvče trýznilo celou rodinu. Nikdo se k ní nemohl přiblížit.

Byli to Němci, tak bratr Fockler k nim mluvil německy. Jen jsem se posadil a sledoval dění kolem sebe. Okamžitě jsem si všiml, že se jejich tváře začaly rozjasňovat a vypětí zmizelo. Dívka, která byla očividně duševně nemocná, sešla dolů po schodech a stála za dveřmi, kde ji neviděl nikdo kromě mě. Pokračovala v rozhovoru se svoji rodinou a když jejich duše byly obměkčeny a jejich víra začala růst, dívčiny oči se změnily.

Přišel na ní Duch svatý a působil v ní, až její přirozenost zareagovala a během chvilky vešla do místnosti. Narazila o zadní opěradlo židle bratra Focklera, zůstala za ní stát se svými položenýma rukama na zadní straně židle. Po chvíli položila jednu ruku na jeho rameno. Potom opět za chvíli položila svoji druhou na jeho druhé rameno. Když jsme odcházeli z domu o patnáct až dvacet minut později, rozdíl mezi postoji těchto drahých duší před a po naší návštěvě byl jako mezi peklem a nebem. Pokud má peklo něco, čím se vyznačuje, pak to je rozrušení. Pokud má nebe nějakou svou výraznou vlastnost, pak to je Boží přítomnost, pokoj a láska.

Byly doby, kdy církev byla schopna lidi přimět k poslušnosti, když jim kázala o pekle, ale tato doba nenávratně pominula. Svět z toho „vyrostl“. Lidé zjišťují, že je jen jedna cesta a tou cestou je Ježíš. Ježíš sem nepřišel na lidi s klackem, ale s velkým láskyplným srdcem Božího syna. Byl „pohnut soucitem.“

Dnešní ráno jsem ležel v posteli a psal jsem dopis, (byl to dopis jen v mé mysli) k určitému člověku. Byla to příprava, tak abych mohl, až vstanu a sejdu dolů, věty nadiktovat správným způsobem. Jedna z vět byla: „Ty velký tele, vyjdi z toho a buď člověkem.“

A jak jsem ležel, přišlo mně na mysl: „Kdyby Ježíš psal tento dopis, co by napsal.“ Avšak, nějakým způsobem slova nezapadala do sebe. Moje duše ve skutečnosti nechtěla „vytvořit“ takový dopis. Sešel jsem dolů, zavolal jsem Ednu a začal jsem diktovat. Snažil jsem se dopis nadiktovat v Ježíšově duchu, ale spíše to vyznělo právnicky. Když ho napsala, dala mi ho, abych ho podepsal; četl jsem ho znovu a viděl jsem, že to nebylo vůbec to, co jsem chtěl napsat. Odložil jsem ho a šel jsem se na chvíli modlit.

Po dvaceti minutách, když jsem se modlil, zazvonil telefon. Byl to muž, kterému jsem chtěl právě poslat ten dopis. Chtěl, abych přišel do hotelu Davenport. Sešli jsme se a měli jsme tři nádherné hodiny společného obecenství.

Chlubíme se naším vývojem v Bohu; mluvíme s nadšením o našich duchovních zkušenostech, ale jen jednou za čas nacházíme sami sebe ve skutečné Boží lásce. Po většinu času jsme spíše více v sobě samých než v Něm. To dokazuje jen jednu věc: tu, že Kristus doposud nemá úplnou kontrolu nad naším životem, že naše přirozenost Mu není zcela poddána a že nebyla pohlčena naše osobnost, aby jí byl schopen proniknout a udržet v Sobě samém. Klesáme, ustupujeme a uzavíráme se. Vězníme našeho Pána.

Tajemství evangelizačního shromáždění je v tom, že napomáhá lidem otevřít jejich srdce. Začnou přijímat a Boží láska si za chvíli najde cestu do jejich srdcí a pak když odchází, říkají: „Neměli jsme úžasnou chvíli! Nebylo to nádherné shromáždění!“

DOSAŽENÍ TVÉ RODINY PROSTŘEDNICTVÍM LÁSKY

Rád bych věděl, jestli je něco, co by nemohlo být dosaženo prostřednictvím Boží lásky? Pavel říká, že taková věc neexistuje. „Láska nikdy neselhává.“ Vyzkoušejte to na vaši ženě, vyzkoušejte to na vašich dětech a vašich bližních. Někdy říkám, že jsem měl ty nejtvrďší kluky, které jsem musel vést. Chovali se vyloženě jako staří chlapi. Po určité době jsem došel k závěru, že existuje pod nebem jen jeden způsob, jak je zkrotit. Odešel jsem se modlit. Rekl jsem Bohu: „Pane Bože pomoz mi, milovat tyto hochy bez ohledu na to, co dělají nebo říkají.“ Musel jsem je mít rád na některých hrozných místech, za některých strašných okolností. Zkoušeli to na mě až do krajnosti, co se týče této modlitby. Potom se následující den přihodilo, že se všichni přijeli na chvíli podívat do Spokane, zatímco jsme byli pryč a během pár dnů jsem dostal dopis od Edny. Psala: „Tati, tvoje uši pookřejí. Lakeův „klan“ se dal dohromady; seděli jsme celou noc a hovořili jsme o tobě. A nestyděl by ses za to, kdyby si to slyšel.“

Je jen jeden způsob, jak k vám přimknout vaše chlapce. Existuje jen jeden způsob, jak k vám přimknout vaše děvčata. Existuje jen jedna cesta, jak být pro ně požehnáním. Avšak, je zde potřeba tak hodně Boží milosti a my si někdy zoufáme a hroutíme se.

Jednoho dne jsem řekl: „Bože, modlil jsem se za tyto chlapce, až jsem se „promodlil nahoru“, nyní je beru a předávám ti je. Odevzdávám ti je. Jsou nad moje síly.“ No a víte, moje problémy se nějakým způsobem vyřešily. Začaly se ztrácet.

Někdy potřebujeme obsáhnout větší lásku, větší srdce Boží lásky. Někdy je dobré oddělit vaši duši. Nedržte lidi – nesvazujte je. Nechte jim volnost a Boží láska at' je zasáhne. Někdy lidi svíráme, když se modlíme tak, až přijdou o požehnání. Potom se samo o sobě uplatňuje naše lidství a Duch je zavalen.

Necht' vaše duše odpočívá a Boží duch ve vás přebere kontrolu. Za Boží lásku neexistuje žádná náhražka. Vy máte schopnost milovat. Veškeré jednání Božího ducha má svoje tajemství ukryto v Boží lásce.

UZDRAVENÍ UMÍRAJÍCÍ ŽENY

Jednou jsem stál u umírající ženy, která trpěla a zmítala se ve strašných bolestech. Modlil jsem se znovu a znovu a žádné výsledky. Avšak v tento den se něco stalo uvnitř mě. Moje duše se zhroutila a

uviděl jsem tuto ubohou ženu v novém světle. Předtím než jsem to postřehl, naklonil jsem se a sevřel jsem jí do náruče. Okamžitě jsem poznal, že se to skutečně stalo a položil jsem jí zpátky na polštář. Během pěti minut byla zdravá. Bůh na mě čekal, dokud mi do mé duše nebyl schopen vložit jemnost Božího syna.

To je ten důvod, proč se Jeho jméno nedá zapomenout a jméno Ježíše Krista je nejvíce uctívaným jménem na zemi, na moři či na nebi. Dychtivě toužím po tom, abych patřil do skupiny lidí, kteří umí projevovat skutečnou Boží lásku v každé době.

KAPITOLA 4

POSVĚCENÍ DUCHA, DUŠE A TĚLA

„Sám pak Bůh pokoje posvětiž vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příští Pána našeho Jezukrista zachováno budiž. Větnýť jest ten, kterýž povolal vás, kterýž také i učiní to“ (1. Tes. 5:23, 24).

Většina z nás má potíže při četbě Písma rozpoznat rozdíl mezi tělem a duší a je to zcela přirozený problém. O člověku se všeobecně mluví jako o dualitě těla a duše. Přesto, Písmo se nedívá na člověka jako na duální bytost, ale jako na trojedinou bytost, podobně jako na Boha samotného.

Proto apoštol říká: „Modlím se, aby Bůh zachoval celého vašeho *ducha, duši a tělo* bez úhony do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.“

V běžné verzi naší anglické Bible existuje velmi malý rozdíl mezi duší a duchem. Vyjádřit v jiném jazyce obecné pravdy, které vyučujeme je jedna z nejtěžších věcí na světě. Pavel ve svém dopisu k Efezským vytvořil sedmnáct různých slov, které vyjadřují drobný rozdíl mezi duchem a duší. Pavel prohlašuje v knize Židům o možném rozdělení duše a ducha. Říká:

„Neboť Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč; proniká až k rozdělení duše a ducha i kloubů a morku v *kostech*, a rozsuzuje myšlenky i záměry srdce“ (Žd. 4:12).

LIDSKÝ DUCH

Milovaní, duch člověka je tou nejméně známou oblastí v životě u většiny lidí. Můj úsudek je, že duch leží ladem u většiny lidí, dokud není obživen Božím živým duchem a není zúrodněn skutečným duchem Ježíše Krista. Avšak, když se lidského ducha dotkne Boží duch, tak nastává obživení. Lidský duch je zaktivizován a začíná v něm působit. Nejen že začíná rozpoznávat věci tohoto života, ale dosahuje až za život v přítomnosti a stává se prostředkem, kterým se dotýkáme Boha samotného a kterým poznáváme a chápeme nebeské věci.

Podle mého názoru je lidský duch tím nejúžasnějším Božím nástrojem na světě. Toto prohlašuje o lidském duchu kniha Job:

„Avšak je to duch člověku *daný*, dech Všemohoucího, jenž *lidí* činí rozumnými“ (Job 32:8).

V člověku je duch a Božské vnuknutí Všemohoucího mu dává rozum. Když nějaká duše přichází k Bohu a vydává Mu svůj život, říkáme o ní, že se obrátila. Tím míníme to, že daný člověk prožil změnu – narodil se z Boha – takže běžné zřejmé tělesné věci z jeho života odpadly a jsou pryč a objevily se na něm známky duchovního života. V nejlepší slova smyslu začal chodit s Bohem jako Jeho dítě.

Věřím také, že skutečné obrácení je procitnutím lidského ducha, když se u něj vytvoří vědomí Boha-Otce prostřednictvím Ježíše Krista. Proto, aby mohl dosáhnout tohoto vědomého kontaktu s Bohem, je nutné, aby bylo odstraněno všechno, čím by toto vědomí bylo zakryto a čím by bylo zahaleno Boží poznání.

Hřích je tou zvláštní věcí v lidském životě, která zahaluje lidské svědomí, tak že není schopen pojmut Boha. Poté, co je odstraněn hřích, opona nad lidskou duší se ztratí a lidský duch hledí do Boží tváře a poznává Boha jako svého Otce prostřednictvím Pána Ježíše Krista. Lidský duch vstupuje do spojení s Bohem a přináší do naší duše vědomí o tom, že Bůh je naše všechno ve všem.

LIDSKÁ DUŠE

Lidská duše, pokud jde o její vlastnosti, je prostředníkem mezi tělem a duchem. Jinými slovy je v ní začleněna veškerá činnost našich mentálních schopností přirozené mysli. Lidská duše je to, co se

snaží zachytit a zmocnit se známosti, kterou duch dosáhnul a projevuje toto poznání skrze vnějšího člověka. Lidská duše je vládnoucí silou v lidské přirozenosti. Uvědomuji si jednu věc, kterou bychom se měli naučit a to je tahle: ne duch, ale lidská duše má velkou moc.

Pokud bych to chtěl vystihnout slovy, kterým by lidé porozuměli, mluvil bych o činnosti lidské duše jako o tom, co se běžně nazývá pojmem podvědomí. Při četbě psaných dokumentů od autorů, kteří se zabývají psychologií, byste si povšimli jevů a schopností, které ukazují na to, že se nejedná o duševní schopnosti ve spojení s Bohem, ale o aktivitu lidské duše. Lidská duše je skutečným vlastním já. Když Boží slovo mluví o spáse duše, mluví o tom vskutku z vědeckého pohledu; neboť dokud duše, lidská mysl, není vykoupěna Božím duchem sama ze sebe, takový člověk je podle mého názoru doposud nevykoupěný.

POSVĚCENÍ DUCHA, DUŠE A TĚLA

Posvěcení je přijímáno tak, že se dá použít pro potřeby celé naší přirozenosti; za první, pro ducha, za druhé, pro duši a za třetí, pro tělo. Znovu a znovu si opakuji požehnaná slova Johna Wesleyeho, když definoval slovo posvěcení: „Posvěcení znamená mít Kristovu mysl a mít veškerou Kristovu mysl.“

Nejvyšší úplné posvěcení zahrnuje veškerou Kristovu mysl. Křesťané jsou obvykle velmi slabí v této oblasti své přirozenosti. Křesťané vynaložili snad nejméně úsilí na to, aby rozvíjeli svoji mysl v Bohu než v čemkoliv jiném. Bereme obzvlášť na zřetel pouze jednu věc – ducha – a nechápeme tu skutečnost, že Božím záměrem je to, aby věci, které do nás přináší Boží duch, byly použity praktickým způsobem k potřebám do našeho života v přítomnosti.

Jednoho dne jsem byl naprosto udiven nad veškerou moji pochybnost tím, co můj duch přijal. Jedna milá dáma, která nejenom vyznávala, že žije svatým životem, ale která byla také pokřtěna Duchem svatým a která o této věci často mluvila, se provinila tím, že vyřkla jednu z nejohavnějších věcí, kterou jsem kdy slyšel, pokud jde o člověka. V mé duši jsem si řekl: „Tady ta osoba ani neumí rozpoznat vnější náznaky toho, co znamená být posvěcen Božím duchem.“ Nevěřím tomu, že by v jejím životě o tom existoval jakýkoliv důkaz. Jistě, mysl, která může opakovat takovou věc, podává důkaz o tom, že její poznání Boha je velmi povrchní.

Tato věc nám ukazuje na to, že lidé spoléhají na tu skutečnost, že ve svém duchu znají Boha, že byli zachráněni z hříchu a půjdou do nebe až zemřou; přesto ale žijí stále jako ďábel a mluví jako on v přítomném životě. Je to ohavnost. Ukazuje to na ohromný stupeň nevědomosti. Ukazuje to na to, že daný jedinec nechápe základní principy toho, co obsahuje spasení, o čemž mluvil Ježíš k celému světu – o svaté mysli a o posvěceném duchu.

Avšak je zde naděje, je zde síla – v moci evangelia Ježíše Krista – té moci Boha ke spasení, která působí na lidskou mysl, posvěcuje lidskou duši a činí z lidské mysli Kristovu mysl. Kdo by si mohl představit, že by Ježíšovy rty vyslovily nečistou domněnku, která by nepříjemně působila na ducha někoho jiného? Jeho mysl by nemohla vymyslet takovou věc.

POSVĚCENÍ MYSLI

Jednou v neděli odpoledne jsem kázal v novém divadle a doposud jsem nikdy ve svém životě nekázal za takových okolností. Panovala tam atmosféra, o které by se dalo říct, že byla poznamenána vlivem intelektuálních myslí, které to místo obývaly. Zdálo se jako by celé místo bylo prodchnuto tímto duchem a trvalo mi hodně dlouho, než to můj duch přemohl, tak abych mohl mluvit ve svobodě.

V našich rodinách, v našich zaměstnáních, kdekoliv kde jsme, zanecháváme dojem našich myšlenek. Pokud naše myšlenky jsou čisté a svaté jako Kristovy, když lidé vejdu do tohoto ovzduší, okamžitě to zjistí.

Před nějakou dobou do našich Uzdravovacích domů přišel jeden bratr, který mi potom řekl: „Když jsem prošel venkovními dveřmi, ucítil jsem to.“ Znal Boha a rozpoznal Boží moc. Posvěcená mysl po sobě zanechává vůni svaté přítomnosti a svatého smýšlení, kamkoliv jde. Neposvěcená mysl po sobě zanechává zápach a skvrnu nečistoty.

Jestli je nějaká oblast, kde jsou křesťané zpravidla slabí, pak je to oblast posvěcení jejich myslí. Křesťané mají dojem, jako by neprocvičovali vládu nad svojí myslí tak, že se zdá, že jejich mysl utíká nazdařbůh tak právě, jako mysl světa. Znakem skutečného křesťanství je čistota, svatost lidských myšlenek a pokud váš druh křesťanství ve vašich myslích nepřináší skutečnou svatost, skutečnou čistotu, skutečnou mírnost a skutečnou pravdu, potom je to ubohý druh křesťanství. Okamžitě ho vyměňte.

Pro neposvěcenou mysl existuje ulehčení. Poddejte vaši mysl Pánu Ježíši Kristu, aby byla znovu zformována pomocí Ducha svatého tak, aby se stala čistým „kanálem“ svaté přirozenosti.

Jistě, že my všichni, kteří prohlašujeme, že známe živého Boha a vyznáváme, že jsme s Ním ve spojení, bychom měli tomuto světu prezentovat tento postoj a svatost myslí, která nepotřebuje žádné doporučení. Lidé to ví, cítí to. Ví, že je to Kristova mysl.

VÝSLEDEK PŮSOBENÍ MYSLI V ČLOVĚKU

Víte, že hříchy, které souvisí s násilím v životech lidí mají původ v myslí? Lidský život bude mít takový ráz jako jsou jeho myšlenky. Pokud přemýšlí o zlém, bude zlý. Pokud přemýšlí o svatosti, bude svatý. Jeho vnější život bude takový jako je jeho vnitřní impuls.

Ježíš řekl:

„Z nitra lidského srdce totiž vycházejí zlé myšlenky, cizoložství, smilnění vraždy, krádeže, lakomství, ničemnost, lest, nestydatost, závistivé oko, urážky, pýcha, bláznivost. Všechny tyto zlé věci vycházejí z nitra a pošpiňují člověka“ (Marek 7:21-23).

Židé měli problém, když viděli Ježíše a Jeho učedníky jak jí a pijí z talířů, které nebyli podle tradice očištěny. Ježíš jim pak udělil velikou lekci, která se týkala vnitřního života. Řekl: „Ze srdce vychází zlé věci.“ To, co vchází do člověka skrze ústa nemůže člověka poskvřnit.

Naše myslí potřebují zůstat v Kristu, potřebují být chráněny prostřednictvím Boží moci a je nutné, aby byly naplněny Kristovým Duchem svatým, tak abychom mohly odrážet Jeho krásu a ukazovat Jeho lásku. Měli bychom projevovat Jeho mírnost a Jeho prokazatelnou moc.

Není úžasné si uvědomit to, že lidé mohou do své přirozenosti přijmout moc Ducha živého Krista, ve které je očišťující moc, která dokáže vyhnat z lidské bytosti každou formu zla, každou smyslounou věc v myslí a v přirozenosti, aby se člověk stal tím, čím byl Ježíš?

Přítok svatého života do našich těl musí vypůsobit svatost jak v těle, tak i v duši. Nemůžeme mít nádherné myšlenky, nemůžeme mít svaté myšlenky, aniž by nezanechali otisk v naší přirozenosti a na našem těle.

SVATÝ FRANTIŠEK Z ASSISI

Když měl Sv. František z Assisi krátce před smrtí, řekl svým přátelům: „Až budu mrtvý, otevřete mé tělo a všimnete si otisknutého Kristova kříže v mase na mém srdci.“ Po celý jeho dlouhý život svatého Božího muže, rozjímal o Kristově kříži tak, až nabyl pevné jistoty, že v jeho těle na srdci byl otisknutý kříž. Poté, co zemřel, otevřeli jeho tělo a zjistili, že jim řekl pravdu. Tuto skutečnost potvrdili největší duchovní autority tehdejší doby.

Tato stejná nebeská moc, která je v nás, rozpouští nemoc a obnovuje postižené tkáně. Naše těla jsou očišťována duchovní mocí, která přechází z naše ducha prostřednictvím duše do našeho těla.

Když začneme uvažovat o Pánu Ježíši na Hoře proměnění a začneme přemýšlet o vyzářující slávě, která procházela skrze Jeho tělo, nejen prostřednictvím osvětlení Jeho Ducha, ale skrze svatou slávu, která prostoupila Jeho tělo tak, až zbělal a trpytil se, až Jeho tvář zářila jako světlo, pak teprve porozumíme proměňující nebeské moci.

Tato oslňující Boží čistota je to, co moje duše žádá. Tato oslňující moc, která je zřejmá v čistotě mého ducha, moji myslí a mého těla je to, po čem skutečně toužím.

NEČISTÁ NEMOC

Když něco nečistého ve formě nemoci se objeví na vašem či mém těle, vnímáme to, jako by nás zašpinilo něco nečistého, co se nás dotklo a v Ježíšově jménu se do popředí dostává náš duch a

vyhání tento ďábelský stav. Prostřednictvím Ducha Boha živého stojíme proti té nemoci; věříme, že Duch svatý Boží bude proudit skrze ducha, duši a tělo a vyléčí a uzdraví určitou věc.

Jednou mě přišel navštívit jakýsi starý baptistický bratr se svoji ženou. Když jsme tak seděli a rozmlouvali, řekl jsem: „Bratře, hřích a nemoc, obojí jsou nečisté. Jedno z toho je důkazem nečisté mysli, to druhé svědčí o nečistotě těla. A spása, kterou měl Ježíš na mysli, znamená učinit člověka čistého v jeho duchu, duši a na jeho těle.“

„Sám Bůh pokoje ať vás tedy plně posvěti a zachová celého vašeho ducha, duši i tělo bez úhony k příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Ten, který vás volá, je věrný a on *to* učiní“ (1. Tes. 5:23, 24).

Existuje proud života, kterému Bůh dává svolení, aby proudil z vaší a moji přirozenosti ke všem lidem kolem vás. Tento požehnaný proud bude, ať už sladký a čistý jako ten, který vytéká od Božího trůnu nebo bude zašpiněný a páchnoucí podle stavu vaší přirozenosti. A cena drahé krve Ježíš Krista pro vás a pro mne je ta, že prostřednictvím tohoto proudu života, který z nás vytéká, jsme učiněni svatými; tímto stejným svatým proudem života, který je zdrojem květů stromu života.

Jeden z nejkrásnějších obrazů, které Boží slovo obsahuje, je popsán ve Zjevení 22:1.

„Potom mi ukázal čistou řeku vody života, jasnou jako křišťál, vytékající z Božího a Beránkova trůnu.“

Pokud se svým životem nejste uspokojeni, pokud jste doposud nepoznali svatou povahu, kterou Kristus očekává od skutečného křesťana, potom toto volání Ducha přijde do vaší duše. Duch a nevěsta říká přijď. Přijďte ke skutečnému životu, který je skryt s Kristem v Bohu.

„...Já...budu v něm pramenem vody tryskající k věčnému životu“ (Jan 4:14).

NEJVYŠŠÍ LIDSKÁ CESTA K BOHU

Hudebníci hovoří o nejzazším tónu. Tento tón nenajdete na žádné klávesnici. Je to zvláštní tón. Představte si člověka, který ladí klavír. Nemá žádné vodítko pro vlastní tón, přesto má vnitřního průvodce. Tento vnitřní průvodce je tím tónem, kterého má ve své duši. A čím blíže přivádí nástroj v soulad s tímto tónem ve své duši, tím více se přibližuje k dokonalosti.

V srdci křesťana existuje nejvyšší tón. Je to tón vědomého vítězství prostřednictvím Ježíše Krista. Čím blíže je náš život naladěn do této tóniny vědomého vítězství, tím více bude vítězství zřejmé v našem životě.

Když jsem sloužil v Jižní Africe, setkal jsem se s jakousi mladou dámou – jednou z nejkrásnějších duší, které jsem kdy poznal. Jedna z podivuhodných věcí, která se u ní přihodila po křtu v Duchu svatém, byla to, že na ní Duch sestupoval při takových příležitostech a v takových chvílích, když si sedla za piáno a překládala hudbu, kterou uslyšela ve své duši. Jindy na ní Duch spočinul tak mocným způsobem, až začala zpívat nebeskou hudbu v některém andělském jazyku. Bůh ji dal dar výkladu tak, že se docela často stávalo, když na ní Duch sestoupil, že zpívala píseň v angličtině či holandštině, podle toho v jakém případě to bylo.

Její otec a matka byli hudebníci. Brzy se naučili, když na ní Duch spočíval, jak hudbu zapsat. Otec u ní stával z jedné strany a zapisoval slova písně, kterou zpívala, zatímco matka stála z druhé strany a zapisovala hudbu, kterou hrála na nástroj. Tímto způsobem se tato hudba z větší části dochovala.

O několik let později, Klára Butts – velká anglická primadona – přijela do Afriky. Zpívala ve velké Wandererově posluchárně v Johannesburgu a jednoho večera po koncertu, když pořádala večírek pro hosty v hotelu, jsem jí byl představen. Řekla mi: „Pane Lakeu měla jsem obavy z toho, že vás nepotkám, neboť jsem slyšela, že je mezi vašimi lidmi podivuhodná žena, která přijímá hudbu v Duchu a ta hudba není zjevně pozemská.“

Odpověděl jsem: „Ano, to je pravda.“

Požádala mě o to, jestli bych ji nenavštívil a tak se naplánovalo setkání. Jednoho večera jsme přišli k jejímu hotelu a když jsme se posadili, Klára Butts řekla mladé dámě: „Přála bych si, kdybys se posadila a zahrála nám nějakou hudbu, o které jsem slyšela.“ Nerozuměla tomu, že taková hudba přicházela pouze ve chvílích, když na té ženě spočíval Duch mocným způsobem. Avšak, mladá dáma se posadila za piáno.

Řekl jsem všem: „Pojďme a skloňme naše hlavy v modlitbě“ a jakmile jsme to udělali a čekali, co bude následovat, okamžitě na ní sestoupil Boží duch a pak začal vylévat prostřednictvím její duše tu nejpodivuhodnější a nejúžasnější nebeskou hudbu. Počkal jsem, abych si všiml toho, jak to zapůsobilo na celou skupinu. Poté, co byla píseň u konce, podíval jsem se obzvláště na Kláru Butts, která tiše plakala. Vstala a vyšla dopředu k piánu s napřaženýma rukama a řekla: „Mladá dámo, tato hudba patří do světa, o kterém moje duše ví pramálo a každým dnem ve svém životě se modlím, aby mi Bůh dovolil do tohoto světa vstoupit. V této říši je nejzazší tón, který v moji duši někdy slyším, ale kterého jsem nebyla nikdy schopna se dotknout.“

NEJZAZŠÍ TÓN

Milování, v křesťanském životě, v Božím srdci se nachází nejzazší tón – tento tón, který je tak příjemný, dobrý, čistý a pravý – způsobuje to, že celá naše přirozenost na něj reaguje a duše se raduje nevslovitelnou radostí.

V celých dějinách lidstva se někteří dotkli Boha a uslyšeli nejzazší tón. Věřím tomu, že když David seděl na horském úbočí a staral se o ovce svého otce, tak ho Bůh skrze Ducha vyučoval moci a požehnání tohoto nejzazšího tónu. Jeho duše častokrát vystupovala k Bohu a mnohé z Davidových žalmů jsou skutečnými tóny duše tohoto požehnaného projevu nebeské hudby a nebeského vědomí, které vstupovalo do duše pastýřského chlapce.

Marie, Ježíšova matka, tomuto tónu porozuměla. Pamatuji se na to, když jsem jako mladý muž vyučoval u metodistů na biblické hodině a probírali jsme předmět chvalozpěvu pany Marie – tento úžasný projev, který vyšel z Marie, když se setkala s Alžbětou a Duch na ní spočíval a zjevil její sestřenicí, že byla Ježíšovou matkou. Ze světského pohledu bychom asi usoudili, že židovské ženy musely být vzdělané na to, aby složily instinktivně takovou nádhernou poezii.

Později, když jsem viděl Božího ducha sestupovat na nějakou duši a z té duše začala vycházet Boží píseň – píseň andělů v tónině tak vysoké, příjemné, čisté a jasné, kterou by nikdy nemohl vytvořit žádný lidský hlas – , porozuměl jsem zázraku, který se stal v Mariině duši, z níž začal vycházet nebeský projev svaté písně:

„Má duše velebí Pána a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli“ (Lukáš 1:46, 47).

Byl to Duch Páně. Její duch vystoupil do nebeských sfér. Její duch se dotkl nebeského tónu. Její duch přijímal a reprodukoval píseň radosti, kterou pravděpodobně slyšela od andělů nebo dokonce intuitivně z Božího srdce.

Existuje křesťanství, které má v sobě tento nejvyšší tón. Ve skutečnosti, křesťanství je v tomto nejvyšším Božím tónu, v této nebeské tónině, která není ze země a není přirozená. Je to tón nebes. Sestupuje na zem a naplňuje lidskou duši. Lidská duše začíná vystupovat do nebe a dotýká se Boha a při tomto dotýkání člověk přijímá tento slavný projev a zkušenost do své vlastní duše a regeneruje se to do jeho vlastního života a přirozenosti.

Existuje takové vítězství v Bohu, které charakterizuje všední život posvěceného křesťana. Nazývá se to „důkladnou“ spásou člověka. Člověk, který přijímá tento nebeský dotyk nepotřebuje, aby mu to někdo sdělil. Ví to skrze Ducha, prostřednictvím kterého Bůh osvětlil jeho srdce, naplnil jeho duši a způsobil to, že jeho bytost vyzařuje Boží slávou a Boží přítomností.

Ve své duši mám hlad už mnoho dní po tom, abych byl schopen ukázat lidem tento nejzazší Boží tón, který by pozvedl lidské duše v Bohu na úroveň moci, čistoty a síly, aby bylo naprosto zřejmé, že je v nich Boží přirozenost a přítomnost. Existuje Boží čistota, která je tak čistá, svatá a sladká, až z lidské života vyzařuje Boží sláva a chvála.

Mnozí tvrdí, že Kristův kříž nebyl hrdinský čin. Chtěl bych vám, ale říct, že kříž Ježíše Krista vložil více hrdinství do lidských duší než kterákoliv jiná věc v lidských dějinách. Lidé, kteří si uvědomovali skutečného ducha Jeho svaté oběti, žili, radovali se a zemřeli ve víře v živého Boha. Ukázali lidem tu stejnou míru oběti a vytrpěli si všechno, co jsou lidé schopni snášet. A když už nebylo možné to dál snášet, odešli, aby byli s Bohem a zanechali po sobě důkaz hlubokého, pravého a velkého posvěcení, tak jako Boží syn.

KŘESŤANSTVÍ NENÍ URČENO PRO SLABOCHY

Vidíme, že tón, který měl Pavel ve své duši charakterizoval jeho zvěst, když učinil toto nádherné prohlášení v ep. Římanů 1:16:

„Nestydím se totiž za Kristovo evangelium, neboť je to Boží moc ke spasení každého, kdo věří, předně Žida, ale i Řeka.“

Vidíme, že tento tón se dotkl lidských duší, vydával zvuk po staletí a je slyšet ve vašem a mém srdci v současnosti. Bůh neměl nikdy v úmyslu, aby křesťanství učinilo z lidí slabochy.. Bůh ho naplánoval tak, aby vznikla nová rasa lidí, která by byla smělá, silná, čistá a příjemná. Největší, nejsilnější a nejvznešenější je vždy ten, kdo je nejpokornější.

Nejobdivuhodnější věcí na evangeliu je ta, že odstraňuje z lidského života to, co je z člověka samotného a to, co je přirozené, tělesné a pozemské. Přináší úžasné věci do lidské duše, takové jako: obětavost, čistotu života, pokoj, sílu a moc Božího syna.

Jak nádherné je se dívat do tváře někoho, jehož přirozenost byla uvnitř pročištěna Duchem živého Boha. Jak úžasné je, když můžeme pozorovat duši někoho, kdo si uvědomuje, že ho Bůh obmyl Kristovou krví, očistil jeho přirozenost a zmocnil ji Svým duchem, dokud skutečné vlastnosti života a postoje Kristovy myslí se neprojeví a nejsou v něm zřejmé k Boží slávě.

U křesťanství se má za to, že Boží milost pozvedá padlé a slabé, chybní a umírající a prostřednictvím Boží milosti a moci, která skrze lidskou duši naplňuje potřebu jednotlivce, pozvedá lidi k „Božímu beránkovi, který snímá všechen hřích světa.“

„Hluboko v lidském srdci,
zdrčen pokušitelem
jsou pohřbeny pocity,
které může milost obnovit.
Dotčen milujícím srdcem,
probuzen laskavostí,
hlasivky, které byly zničeny
se znovu rozezní.“

Neberu ohled na to, jak je duše zdrčena a přirozenost snížena na úroveň zvířete. Nedívám se na to, jak smyslný člověk může být. Pokud se ho dotkne Duch živého Boha, tak z něj vyjde to, co je pozemské a smyslné a vydá ze sebe opět ten čistý tón živého Boha, tu nebeskou nejlepší zvěst, tu nebeskou vítěznou píseň, ten nejvyšší tón nebeské živé chvály Boha živého.

V této době Bůh usiluje o to, aby pozvedl lidské duše do tohoto nejvyššího místa, do tohoto svatého života – tohoto nebeského stavu – ve kterém by lidé chodili každý den, každou chvíli, s nebeským vědomím Kristovy přítomnosti.

Pouze Kristova přítomnost v lidských duších může vyvolat čistotu, která je v Něm. Čistota je z Boha. Čistota je Kristovou přirozeností. Čistota je nebeský instinkt, který naplňuje lidskou duši a přetváří člověka do Boží přirozenosti, která je podobná Božímu synu. Poté, do této očištěné duše přichází od Boha požehnaná míra Ducha svatého, nejen k očištění přirozenosti, ale také k tomu, aby člověka zmocnila prostřednictvím Ducha tak, aby Boží skutky, dar Jeho myslí a moc Jeho ducha v něm byly zřejmé skrze Boží milost. Boží milost pozvedá člověka do tohoto místa svaté nebeské nadvlády k vědomí, ve kterém se pohyboval a žil Ježíš a ve kterém vždy konal Boží vůli.

STVOŘITELSKÁ BOŽÍ MOC V ČLOVĚKU

Ježíš se nesehnul, ani nebyl přemožen stavy a okolnostmi. Věděl totiž, že lidská duše je tvořivou mocí; to je ta přirozenost každého člověka, která chce chránit, růst a něco mít (jako Boží synové), prostřednictvím které stvořitelská schopnost způsobí, že se naplní touhy jeho srdce.

To je ten důvod, proč se Bůh takovým způsobem opovážil mluvit k Mojžíši. To je ten důvod, proč se Bůh opovážil pokárat člověka za to, když se přestal modlit. To je ten důvod, proč Bůh řekl: „Co voláš ke mně? ...zdvihni hůl svou, a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je“ (2. Moj. 14:15, 16).

Vaše duše se nikdy neprojeví Boží mocí na žádné znatelné úrovni, dokud nepochopí a neporozumí skutečnému obrazu Krista. On věděl, že prostřednictvím Jeho kontaktu s živým Bohem se Jeho duše stane stvořitelskou mocí prostřednictvím, které se zmocní Boží moci a použije ji k potřebám své vlastní duše a k potřebám jiných životů.

SLUŽBA DUCHA MEZI METODISTY

Jako chlapec jsem byl vychováván ke křesťanství na malé biblické hodině u metodistů. Přál bych si kdyby se do současnosti vrátily ty staré dobré časy na biblických hodinách u metodistů; takový druh setkání, kde byla Boží moc a lidé s otevřeným srdcem mohli vyprávět o svých pokušeních, zkouškách

a vítězství a přijali radu od toho, kdo vedl příslušnou hodinu. K těmto setkáním dlužím ještě dodat, že se z větší části zasloužili o můj zdárný vývoj duše, který Bůh způsobil v mém životě.

Jednoho dne na jednom z těchto setkání jsem si povšiml při poslechu svědectví, že všechno šlo z kopce. Lidé říkali: „Procházíme tolika těžkostmi.“ „Cítíme, jako by se na nás naválila všechna pokušení světa.“ V této době jsem ještě nebyl schopen říct lidem, jak se z těchto potíží dostat ven. Byl jsem pouze mladým křesťanem.

Po všem tom, co lidé vyprávěli, starý šedivý bratr, který vedl setkání, řekl: „Bratři, důvodem proč cítíme tak moc pokušení a nevnímáme vítězství je proto, protože jsme příliš daleko od Božího syna.. Naše duše sestoupili do nížin. Nejsou v nebi, kde je Kristus. Necht' naše duše vystoupí vzhůru, a až budou vystupovat nahoru do Kristovy říše, budeme mít nový tón; bude to tón vítězství.“

JAK PŘICHÁZÍ VÍTĚZSTVÍ

Milování, je určitý problém v nás všech. Sestoupili jsme z nebeských výšin do přirozené oblasti a snažíme se žít nebeským životem v přirozeném způsobu života. Jsme přetížení obklopujícími nás starostmi těla a života. Avšak, je zde vysvobození. Je zde vítězství. Existuje místo v Bohu, kde tělo není nadále v nějaké svázanosti, kde prostřednictvím Boží milosti každý smyslný stav lidské přirozenosti je přiveden do poddanosti živému Bohu. Existuje místo v Bohu, kde vládne Kristus a snaží se oslavit skutky prostřednictvím skutečné lidské přirozenosti tak, že ji činí čistou, jasnou, mírnou, pozoruhodnou a čestnou.

Povolám vás dnes skrze Boží milost k tomuto vysokému standartu života, k tomuto svatému chození s Bohem. Vyzývám vás k tomuto životu v Bohu, kde Boží moc, milost a duch prostoupí celou vaši bytost, kde nejen celá vaše bytost je v poddanosti, ale proudí z vaší přirozenosti jako svatý proud nebeského života a žehná prostřednictvím Boží milosti další duše všude kolem vás. Takto přichází vítězství.

V mém životě bylo období, když Bůh pozvedl moji duši do podivuhodného místa duchovní moci. Chtěl bych říct, vskutku se vši pokorou, že Bůh mně udělil tak mocné pomazání, že zřídka bylo něco takového k vidění v současné době na světě. Toto pomazání na mě spočívalo po osm měsíců. Jeden z důkazů Boží moci v tomto období byl ten, že mi Bůh dal takovou vědomou moc k vyhánění zlých duchů, až duševně choré ke mně přiváděli ze všech koutů země. V mnoha případech, když jsem k nim přistoupil, Kristův duch mě pozvedl do takové nadvlády, že když jsem se k nim přistoupil, mohl jsem je chytit a při pohledu do jejich tváře jsem si mohl uvědomit, že mi Bůh dal moc vyhánět zlé duchy. Duševně nemocní byli nescetněkrát uzdraveni okamžitě na místě. Byl jsem studentem po celý svůj život, nejen univerzitním studentem, ale také studentem věcí, které se týkaly duše. Všiml jsem si, že když toto vědomí nebeské nadvlády spočinulo na mém životě, jedna věc se v celém mém vědomí dostala nejvýše. Byla to vize vítězného Krista, Božího syna, o kterém mluvil apoštol Jan 1.kp. Zjevení, kde stojí ve své majestátní důstojnosti jako přemožitel a prohlašuje: „Já jsem ten Živý. Byl jsem mrtvý, a hle jsem živý na věky na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti“ (Zj. 1:18).

Jsem rád, že Bůh dovolil člověku, třeba i v krátkých chvílích, vstoupit do tohoto místa nadvlády v Bohu, kde je demonstrován Boží záměr. To ukazuje na to, že chce, abychom se povznegli na toto místo nejen v intervalech, ale mělo by to být normální styl křesťanova života, který žije s Bohem.

Nemusíme křesťanství omlouvat. Křesťanství je vědomým životem a mocí živého Boha, který je přenesen do lidské přirozenosti, dokud jí nepromění živý dotyk. Jeho život naplňuje a zmocňuje skutečného ducha, duši a celou bytost. Takto se stáváte vskutku tím, kým vás Kristus chce mít – Jeho skutečnou podobou.

NEJVYŠŠÍ NOTA BOŽÍHO PLÁNU

To straší některé lidi. Přesto, nejvyšší nota evangelia Ježíše Krista a nejvyšší cíl vykoupení Božího syna je rozmnožovat a učinit každého člověka – který je svázán hříchem a smyslností a je otrokem těla – podobného Sama sobě ve skutku a v pravdě, aby byl jako Boží syn.

Pavel prohlašuje: „On tedy některé dal jako apoštoly, jiné jako proroky, jiné jako evangelisty, jiné jako pastýře a učitele...“Proč? „Dokud všichni nedospějeme...k dokonalému lidství, k míře *postavy* Kristova plného věku“ (Efez. 4:11-13). Ne ohraničený život, ale život bez hranic. Boží představa byla ta, že každý člověk by měl být proměněn do Kristovy dokonalé podoby tím, že jeho bytost je spojena s Ním skrze Ducha svatého. Kristus uvnitř a vně vás. Kristus ve vaši duši a ve vašem těle. Nejen žít Jeho životem, ale také konat Jeho skutky skrze Boží milost. Toto je evangelium Božího syna. Toto je ta věc za kterou se Pavel nestyděl. Řekl: „Nestydím se totiž za Kristovo evangelium, neboť je *to* Boží moc ke spasení každému, kdo věří, předně Žida, ale i Řeka“ (Řím. 1:16).

ROZVOJ KŘESŤANSKÉHO VĚDOMÍ

Pokud někdo chce rozebírat vývoj, který přišel do křesťanského vědomí během posledních dvou set let, všichni se budou muset řídit kázáním velkých evangelistů, kteří pohnuli světem. Mám nyní na mysli Jonathana Edwardse, který zahřměl na svět s Božími hrůzami a blízkostí pekla až se lidé drželi na svých židlích a viseli na nich se strachem, že se propadají do samotného pekla. Strach pohnul lidmi, aby rychle unikli zkáze. Každý chtěl přirozeně být zachráněn před peklem. Avšak nemusel rozumět tomu, jaký je skutečný smysl křesťanství.

Po určité době jiní lidé učinili další krok vpřed a všichni si všimli vzrůstajícího vědomí. Řekli: „Ne, záchrana sebe sama před peklem a trestem není hlavním smyslem evangelia. Evangelium má smysl jen tehdy, když je někdo zachráněn, abych mohl jít do nebe než zemře.“ Chtělo se mi vždy plakat, když jsem slyšel některé lidi, kteří snažně prosili druhé lidi, aby se stali křesťany a šli do nebe, než zemřou. Není taková výzva naprosto sobecká?

Křesťanství je samo o sobě nesobecké. Nebere do úvahy sobectví jednotlivce. Jediný chvályhodný smysl křesťanského života je ten, že vy a já můžeme ukázat lidem jednu nádhernou svatou věc, které je všude ve světě nedostatek, tj. Boží známost. Ježíš řekl: „Ke vši spravedlnosti“, a napsal jí do lidských duší a nesmazatelně ji vryl do jejich svědomí a vtiskl jí do jejich srdcí, dokud si celý svět nezačal uvědomovat ideál, který byl v Ježíšově duši. Toto je křesťanství a pouze toto je křesťanství, pro které Sám osobně je Kristus posvěcen.

KAPITOLA 6

NEJVYŠŠÍ ZKOUŠKA PRAVÉHO KŘESŤANSTVÍ

Zkouška prostřednictvím Ducha a jenom zkouška skrze Ducha, kterou Ježíš poskytl, je tou nejvyšší a rozhodující zkouškou. Ježíš řekl: „Poznáte je podle jejich ovoce. Sklízají se snad hrozný z trní a fíky z bodláčí?“ (Mt. 7:16).

Pokud chcete prozkoušet, zda-li je či není současné vylití Božího ducha skutečným, čistým křtem Ducha svatého, proveďte zkoušku tak, že se podíváte na ovoce, které to nese. Pokud to ve světě vytváří – tak, jak tomu věříme my – čisté, opravdové a čerstvé vědomí Boha jako Krista, pak je to Duch svatý Sám osobně. Jakákoliv jiná zkouška nemá proti této žádnou váhu.

Nejvyšší zkouška ve vašem vlastním srdci, která ukazuje na hodnotu dané věci, kterou máte ve svém vlastním srdci je obecnou zkouškou, kterou Ježíš dal, „Poznáte je podle jejich ovoce. Sklízají se snad hrozný z trní a fíky z bodláčí?“

Lidé dnes tvrdí, že hřích je to, co si myslíte, že je. Nuže, není tomu tak. Hřích je to, o čem si myslí Bůh, že je. Možná uvažujete podle vašeho svědomí, ale Bůh uvažuje podle Svého. Bůh přemýšlí v souladu s nebeskou čistotou Svě vlastní přirozenosti. Člověk smýšlí podle stupně čistoty, kterou si uvědomuje jeho duše. Avšak nejvyšší tónina je v Bohu.

Když se lidé ve své touze ve svých duších začnou zvedat na místo Boží mysli, potom bude na nich vidět charakter Ježíše Krista, mírnost Jeho přirozenosti, svatost Jeho charakteru a krása Jeho korunující slávy, která nebude jen vrhat stín, ale bude z Něho vyzařovat. Skutečný život křesťana je ten vnitřní život, život duše.

„Neboť ze srdce“, řekl Ježíš, „vycházejí zlé myšlenky, vraždy, cizoložství, smilnění, krádeže, falešná svědectví, urážky.“ (Mt. 15:19). Toto jsou ty věci, které jsou běžné u tělesného člověka. Tak i tedy z lidské duše vychází prostřednictvím stejného principu krása, ctnost, pokoj, moc a Ježíšova pravda, o nichž duše ví.

Ten, jehož duše je nyní ve spojení s Kristem, může v tuto chvíli šířit do celého světa požehnání, slávu, pokoj a Boží moc stejně tak, jako to vyzařovalo z Ježíše na všechny lidi k Boží chvále.

POZEMSKÁ A NEBESKÁ HMOTA

Jedna z nejméně pochopitelných věcí pro lidi je to, že Boží duch má hmotnou podstatu: je to podstata vlastní Boží jsoucnosti.

Skládáme se z pozemské hmoty. To znamená, že naše těla jsou z větší části složena z vody a země. Možná to zní trochu hrubě, ale ve skutečnosti se lidská bytost skládá ze šestnácti kyblíků vody a jednoho kyblíku země. Jsem rád, že je v nás jeden plný kyblík řádného bahna! Voda je složena z plynů, tak si můžete představit kolik plynu je v lidech. Nejsme ale všichni jen z plynu.

Složení Boží osobnosti se liší od té lidské tím, že Bůh má osobnost, existenci a podstatu. Duch je tou podstatou. Všechny nebeské věci jsou z duchovní podstaty. Těla andělů jsou z jejich určité hmoty. Nemají stejnou postatu jako naše vlastní těla, neboť naše se skládají z pozemské hmoty, ale jsou složena z nebeských věcí nebeské podstaty. Jinými slovy nebeská hmota je Duch. Písmo praví: „Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, *ho* musí uctívat v duchu a v pravdě“ (Jan 4:24).

Lidský duch se musí spojit se skutečným Božím duchem a musí Ho poznat. Neznáme Boha prostřednictvím našeho těla, našich rukou či našich myslí. Známe Ho prostřednictvím našeho ducha. Poznání Boha, kterého náš duch dosahuje, nám může být sdělováno prostřednictvím naší mysli. Bůh působí na naše tělo, když lidský duch medituje.

Existuje oživení, prostřednictvím kterého nás Boží duch prostupuje, žehná a naplňuje s přítomností Boha samotného; působí na lidské tělo, duši, mysl a ducha. Boží slovo nádherně vysvětluje tyto řádky. „Ochráníš v pokoji toho, kdo upřel svoji mysl na Tebe...“ Proč? „Neboť Ti

důvěruje“ (Iz. 26:3). To je ten pokoj, o kterém ví křesťan, jehož mysl odpočívá v Bohu v dokonalé důvěře.

Boží slovo také praví, že naše tělo se bude radovat. Ne naše mysl, ale naše skutečné tělo se bude radovat. Boží přítomnost je přítomnost života nejen v lidském duchu a lidské mysli, ale také v lidské těle, tak aby Bůh byl zjevný ve všech oblastech lidského života. Boha poznáváme v našem skutečném těle, v naší mysli a v našem duchu.

Způsobem, kterým chce Bůh požehnat svět, přichází skrze jeho proměnu Sebe samotného v nás. Boží duch je Jeho vlastní podstatou, podstatou Jeho bytosti, skutečnou přirozeností, vlastností Jeho přítomností a Boží přirozeností. Když tedy mluvíme následně o Božím duchu, který se proměňuje v člověku, nemluvíme ani o vlivu duchovním či duševním. Mluvíme zde o proměně živé podstaty a Boží bytosti do vaší a mojí bytosti. Neovlivní to jen vaši duši, ale je to živou podstatou, skutečným životem a existencí, kterou Bůh přenáší, přináší a začleňuje do vaší bytosti.

Toto je tajemství života v hojnosti, o kterém Ježíš mluvil. Řekl: „...Přišel jsem, aby měly život a měly ho hojně“ (Jan 10:10). Důvod, proč máme hojnější život je ten, že přijímáme Boha do naší bytosti a všechny zdroje naší existence jsou obživeny Jeho živou přítomností. Potom tedy, když přijímáme Boha, žijeme život v plnějším slova smyslu. Žijeme život s větší energií, protože se stáváme příjemci energie živého Boha, která doplňuje naši normální energii tím, že v nás přijímáme Jeho existenci, Jeho přirozenost a Jeho život.

VYZAŘUJÍCÍ SLÁVA PROMĚNĚNÍ

Nesmírná kapacita lidské bytosti přijímat Boha je ukázána na některých případech v Božím slově. Nejpozoruhodnější z nich je proměna Ježíše samotného, když na Něm spočinul Boží duch tak mocným způsobem, až vyzařoval z Jeho bytosti, a dokud Jeho šaty nezbélely a nezářily a Jeho tvář se nestkvěla světlem.

Někdo musí přijmout světlo, slávu a Boží moc předtím, než ji může sám projevat. Ježíš ukázal na tyto dvě skutečnosti: na úžasnou kapacitu lidské přirozenosti přijímat Boha do své existence a na úžasnou schopnost lidské přirozenosti zjevovat Boha. Ježíš projevil lidskou schopnost zjevovat Boha prostřednictvím slávy, která zářila z Jeho šatů a v Boží slávě, která vyzařovala z Jeho obličeje.

BOŽÍ DUCH V KAPESNÍCÍCH A ŠÁTCÍCH

Lidská bytost je nejužasnějším a nejpodivuhodnějším nástrojem veškerého Božího stvoření ve své kapacitě přijímat a zjevovat Boha. Pavel přijal do své bytosti tolik Boha, že když mu muži přinesli své kapesníky a ženy své šátky a on je uchopil do rukou, tak byly doslova prodchnuty živým Božím duchem. Když tedy je potom odnesli k těm, kteří byli nemocní a posedlí ďábly, Písmo praví, že na ně vložili kapesníky či šátky a Duch živého Boha začal procházet z kapesníků nebo šátků do nemocných, tak se nemocní uzdravili a ďáblové z nich vyšli ven.

Lidé měli takový zlozvyk: Považovali Ježíše za duchovní extratřídou, až přestali úplně vnímat to, že On způsobil, aby ten stejný Boží živý duch, který přebýval v Jeho vlastním životě a ve kterém On sám osobně byl živou manifestací, mohl vnitřně přebývat v jejich bytosti a mysli, tak jako vnitřně přebýval v Ježíšově nebo Pavlově těle.

Příběh o ženě, která se dotkla lemu Ježíšova roucha je velmi známý. Díky tomu, že si žena uvědomila, že z celé Jeho bytosti vyzařoval tento úžasný, požehnaný Boží život, kterého On sám osobně byl živým projevem, řekla sama k sobě: „Jestli se dotknu aspoň jeho roucha,“ a jakmile to učinila, tak začal do jejího těla proudit životodárný proud. Pociťovala na svém těle, že byla z této nemoci úplně uzdravena.

Ježíš si uvědomil, že z Něho vyšla Boží moc a zeptal se: „Kdo se dotkl mého roucha?“

Jeho učedníci Mu řekli: „Vidíš, že se na tebe tlačí dav, a říkáš: ‚Kdo se mě dotkl?‘“ (Marek 5:30, 31). Přesto, ale Ježíš věděl, že se Ho někdo „dotkl“ dotekem víry, „neboť z něho vyšla moc.“ Řecké slovo, které zde vyjadřuje moc, znamená život nebo podstatu Jeho bytosti – oživující Boží živou moc, opravdovou Boží bytost a přirozenost.

Pokud někomu předám moc z mého života, jednoduše mu předávám životodárnou moc, která je ve mně. Boží život, který proudí skrze mě je přenášen k dalšímu člověku. Tak to bylo i u Ježíše.

Ta skutečnost, že lidé přinášeli kapesníky a šátky k Pavlovi a že je prodchnul Boží duch tak, že byli uzdraveni, když se jich dotkli, je samo o sobě důkazem toho, že každou věc, která má hmotnou podstatu, může prostoupit tento stejný živý Boží duch.

DUCHOVNÍ MOC V EVANGELIZAČNÍCH LETÁCÍCH

V mé církvi v Jižní Africe jsme vydali tiskem letáky v počtu 10 000 kusů. Nechali jsme tiskaře, aby je nám poslali do církve a potom jsme na pódiu na tyto papíry v baleních po 100 a 200 kusech vložili ruce. Na večerním shromáždění jsem zavolal určité lidi ze shromáždění (o kterých jsem věděl, že jsou ve spojení s živým Bohem) aby přišli a pokleklí kolem balíků a vložili na ně své ruce.

Poprosili jsme Boha, aby nejen požehnal čtení této záležitosti na papíře, aby poselství Krista mohlo být řečeno zcela jasně prostřednictvím vytištěných slov na letácích, ale také, aby se papír sám o sobě naplnil Božím duchem. Mohl bych vám ukázat tisíce dopisů od lidí ze všech částí světa, kteří mně prostřednictvím dopisu sdělili, že na ně Duch Boží sestoupil, když dostali náš leták. Nejen, že byli uzdraveni, ale Boží radost vstoupila do jejich srdcí a mnozí byli zachráněni.

Nějaká žena napsala z Jižní Afriky: „Dostala jsem váš leták a když byl v mých rukou, moje tělo se začalo třást, tak že jsem se stěží mohla udržet na židli. Bylo to divné. Položila jsem ho a po chvíli opět uchopila. Jakmile byl v mých rukou, chvění se zase vrátilo. A při třetím uchopení papíru, Duch Boží na mně sestoupil tak mocně – a byla jsem pokřtěna Duchem Svatým.“

Tato vlastnost Ducha uvádí do zmatku všechny filosofy a všechna cvičení filozofie na světě ?

Ukazuje na nejjasnější rozdíl, který charakterizuje skutečnou zbožnost Ježíše Krista. Tato zbožnost je odlišná od všech ostatních náboženství a od všech ostatních duchovních služeb.

Služebnost křesťanství je služba Ducha. Je to Duch Boží, který žije ve slovech, mluví k jinému duchu a zjevuje v něm a prostřednictvím něho Krista.

KAPITOLA 7

SOUCIT

Jaké je největší požehnání nebo zjevení Božího ducha? Věřím, že největší věcí, kterou Ježíš ukázal světu je to, jak prokazovat soucit jeden k druhému. Mojžíšův zákon, který předcházal Ježíše, byl náročný ve svých požadavcích, tak jako celý zákon. Toto je přirozenost zákona. Ježíš však na sebe převzal úlohu zjevit Boží otcovské srdce celému světu. Největší pohnutí v duši Boha samotného bylo to, že byl pohnut nad nuzným světem. Bylo to velké, až Písmo prohlašuje: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl věčný život“ (Jan 3:16).

Někdy máme sklon přemýšlet tak, jako kdyby se Bůh o svět nezajímal. Není tomu tak. „Bůh totiž neposlal svého syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen“ (Jan 3:17).

Když zástupy následovaly Ježíše na poušť, byl nad nimi pohnut slitováním, neboť byly jako ovce bez pastýře. Učedníci řekli: „Nyní Pane, pošli je pryč.“

Ježíš rozuměl lidství lidí. On chápal to, že měli hlad a Kristovo srdce se nad nimi pohnulo slitováním. Řekl: „Ne, přikažte jim, aby se posadili. Všichni, co jsou zde je zástup lidí asi kolem pěti tisíc, kromě žen a dětí. Přimějte je, aby se posadili.“ Když se usadili, vzal pět bochníků chleba a dvě ryby, požehnal je, nalámal a rozdál je Svým učedníkům, aby je předkládali zástupu.

Ježíš vyučoval svět mít soucit. Lidé mohou mít soucit nad někým, kdo je nám milý a příjemný, ale Ježíš vyučoval svět mít soucit nad nečistými a nevědomými. Jednoho dne k Němu lidé přivedli hříšnou ženu a řekli: „Podle našeho zákona by měla být ukamenována.“ Podle zákona pro ní už nebylo žádné východisko, ale Ježíšovo slitování přikrylo její duši. Řekl: „Běž a nehřeš více“ (Jan 8:11).

Slyšel jsem o jedné vdově, která žila na venkově a těžce pracovala za malé výdělky. Měla jednu dceru a jejím velkým cílem bylo to, aby její dcera dobře vystudovala. Pracovala a neúnavně dřela a všechny vydělané peníze vložila do nezávislého dluhopisu na její vzdělání. Jednoho dne přijela z menšího města na venkově do Spokane, aby nakoupila pár věcí, které byly nutné pro další dceřin život ve škole. Když tak stála u jedné z pokladen v obchodě, na chvíli se otočila a brzy na to zjistila, že její malý poklad je pryč. Celoživotní úspory, které zaplatila svoji dřinou byly pryč! Snaha potěšit svoji velkou lásku své duše, příspěvkem na vzdělání své dcery, byla vymazána.

Navzdory podpory představených v obchodním domě nebyla schopna najít jakoukoliv stopu po svých penězích. Nakonec se posadila a začala hořce plakat. Nějaká paní, vdova po bankéři, která ji uviděla, jí řekla, aby vyšla za ní na balkón a posadila se. Další paní se k nim připojila a bankéřova vdova, řekla: „Pojďme nyní a sedněme si společně a věrme, že Bůh něco udělá pro tuto paní. Budeme věřit za to, že Bůh pohne duší toho člověka, který vzal ty peníze, dokud je jeho duše neuvidí, jako je vidí duše této matky.“ Posadili se a modlili se za toho člověka. Matka se vrátila na venkov a v následující poště přišel dopis s penězi a s poznámkou, kde bylo řečeno: „Nemohl jsem je mít dál; odpusťte mi a necht' mi Bůh odpustí.“

DUCHOVNÍ TAJEMSTVÍ

Soucit sahá dál než zákon, dál než požadavky soudců. Soucit proniká do lidského srdce, do tajemství naší bytosti. Ježíšův soucit byl duchovním tajemstvím, který Ho přiměl, aby byl dobrotivý. Náboženští lidé jsou nároční, dobří lidé jsou nároční, avšak se musí milosrdenství učit jako ostatní.

Vzpomínám si na jednu příhodu s učedníky a Samaritány. Samaritáni nechtěli, aby Ježíš a Jeho učedníci přišli. Řekli: „slyšeli jsme divné příběhy, jak se tato věc přihodila a jak se tam ta věc stala. Jak velké stádo vepřů utonulo.“ Slyšeli o vepřích, ale pravděpodobně neslyšeli o tom, jak syn jedné vdovy byl vzkříšen z mrtvých či jak voda byla proměněna ve víno. Učedníci milovali Pána, používali Jeho moc, když sloužili nemocným a snažili se zmírnit utrpení světa. Náznak urážky byl přesto tak

silný, že řekli: „Mistře máme na ně svolat oheň z nebe?“ Jak snadné je pro nás se cítit spravedlivě v nějakém sporu, namísto toho, abychom projevili soucit Božího syna. U Ježíšova soucitu neexistují hranice.

Dva slepí muži křičeli podél cesty a volali na Pána, aby se nad nimi smiloval. On se zastavil a zeptal se jich, co by chtěli. Oni odpověděli: „Pane, ať se otevrou naše oči“ (Mt. 20:33). A uzdravil je. Pokud chcete skutečně vědět, proč zachraňuje lidi z jejich hříchů a nemocí, spočívá to v lásce Jeho duše, v tomto duchovním Božím slitování a Jeho touze pomáhat lidem z jejich strastí zpět k Bohu.

Ježíšův příklad na kříži je vystaven navěky jako skutečný vrchol, skutečné duše Božího soucitu – prostřednictvím Krista. Poté, co římsí vojáci probodli Jeho ruce a nohy, ve Svém posledním výdechu se modlil k Bohu: „Otče, odpusť jim, neboť neví, co činí.“ Když je člověk schopen se dívat na své vlastní vrahy a mluvit taková slova, to s určitostí ukazuje na to, že mluví nadto, co je lidské srdce schopno předat a je to projev, který může poskytnout pouze duše Boha samotného.

Jak dlouho budeme snášet nepochopení přátel bez toho, že je odbydem? Pokud budeme přemýšlet o těchto věcech, uvidíme že On byl schopen snést všechno. Až do konce Svého života a ve skutečném konci Jeho života Ho Bůh žehnal. Byl vítězný. Nevědomí lidé vás mohou ukřižovat a pošlapat ty nejkrásnější věci ve vaší duši, tak jako když zranili Ježíšovu duši. Vy, ale nad tím můžete také zvítězit.

VYTRVALÝ SOUCIT

Z duchovní plnosti Božího srdce v Kristu je zjevení duchovním pojmem, který samotný vytrvá až do konce lidského života a prostřednictvím kterého Boží přirozenost a láska bude zjevena umírajícímu světu. Když se nám Ježíš snažil udat rovnováhu do Božího života, sdělil nám nádherné podobnosti o „Milosrdném Samaritánovi.“ „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl mezi lupiče. Ti ho oloupili a zranili, potom odešli a nechali ho polomrtvého. A náhodou šel tou cestou jeden kněz“ (Lukáš 10:30, 31).

Někdo by očekával milosrdenství od kněze, on však přešel na druhou stranu cesty. Potom i levita, svatý člověk vybraný z lidu, procházel a díval se na něho. Avšak i on přešel na druhou stranu cesty. Potom chudý Samaritán – „pes“ podle židovského úsudku – „když ho spatřil, byl pohnut soucitem. Přistoupil, obvázal jeho rány a nalil na ně olej a víno. Pak ho položil na své zvíře, dovezl ho do hostince a postaral se o něj. Když pak druhý den odcházel, vytáhl dva denáry, dal je hostinskému a řekl mu: „Postarej se o něj, a cokoli bys vynaložil navíc, to ti zaplatím, až se vrátím“ (Lukáš 10:33-35). Neučinil tu nejlepší věc, kterou mohl, ale učinil tu nejlepší věc, o které věděl a Kristus ji pochválil.

Jak často někdo šlapal po těch nejkrásnějších skvostech ve vaší duši? Třeba to nebyl nějaký opilec, ale někdo, kdo je vašemu srdci nejbližší, někdo kdo měl mít porozumění než kdokoliv jiný.

Nevidíte ten způsob, kterým zraňujeme neustále Ježíšovu duši, totiž prostřednictvím našeho nedostatku svatého milosrdenství? Existuje něco, co člověk nedokázal vytušit a pravděpodobně nebude schopný nikdy předpovědět; toto něco sotva patrné v přirozenosti, čeho se může dotknout a čím může pohnout duchovní soucit. Odstraňuje to překážky z našich životů a umožňuje to Boží duchovní lásce, aby proudila skrze naše duše.

Jak často jsme stáli nebo klečeli vedle někoho, kdo umíral a kdo byl zdrcen nemocí a čekali jsme a bez úspěchu jsme se modlili, dokud v našich srdcích něco neroztálo; něco se nerozpustilo a něco bohatšího než slzy nevyšlo z našich duší. A skrze Boží milost jsme uviděli odpověď na naše modlitby před našimi vlastními zraky.

Ježíšův soucit byl zřejmý, když jednoho dne zastavil pohřební procesí, když procházel skrze malé městečko Nain (Lukáš 7:11-17). Když se Ježíš zadíval na tuto procesí, něco se uvolnilo v Jeho duši. Byl pohnut slitováním, když uviděl matku mrtvého chlapce: vdovu, která pláče nad svým jediným synem. Vykročil k márám a řekl: „Mladíku, říkám ti, vstaň!“

Zármutek ostatních pohnul Ježíšovou duší a dotkl se Jeho srdce. Lazar, Jeho přítel, zemřel a o čtyři dni později k němu přišel Pán (Jan 11:1-44). Jedna z Lazarových sester, když uslyšela, že se Ježíš blíží k vesnici Mu vyšla naproti. Řekla: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by nezemřel.“ Jeho druhá

sestra před Ním vylila své srdce stejným způsobem. Když Ježíš stál u hrobu Svého přítele, plakal. Soucit pohnul Jeho duší. Řekl: „Bože, děkuji Ti, že mě vždycky slyšíš.“ Potom zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ A ten, který zemřel vyšel ven.

UZDRAVUJÍCÍ SOUCIT

Jednou jsme se po určitou dobu v Jižní Africe modlili za nemocnou paní, ale bez výsledku. Potom jsem řekl: „Vezmu si sebou moji sestru a půjdeme se za ní modlit.“ Modlili jsme se znovu a žádné vítězství nepřišlo. Za jeden nebo dva dny jsem se svoji sestrou byl ve městě v jednom z velkých obchodních domů. A když jsme tam stáli, Duch Páně ke mně promluvil: „Běž za ní, nyní.“ Řekl jsem své sestře: „Jakmile budeš hotova s nákupem, půjdeme opět za tou nemocnou paní a budeme se za ní modlit.“

Přišli jsme za ní a sledovali jsme jí, jak se zmítá v bolestech a ve smrti, dokud jsem ji neobjal a nepřetiskl její hlavu blíž k mému srdci. Najednou se v moji duši něco uvolnilo a pak v tu chvíli (aniž jsem se začal modlit) byla pozvednuta z agónie a z utrpení. Boží záplava s ní pohnula a já jsem věděl, že byla uzdravena. Položil jsem jí zpátky do postele, vzal svoji sestru za ruku a odešli jsme, zatím co jsme společně chválili Boha.

V Jižní Africe jsem znal jednoho člověka, který byl nadšeným metodistou. Měl deset synů, všichni byli kazatelé a tři nádherné dcery, které byly svatými ženami. Tato rodina byla jedna z nejúžasnejších, kterou jsem znal. Starý otec vážně onemocněl a jeho utrpení bylo tak velké, že jediný způsob, jak mu ulevit byl ten, že mu podávali léky, až z toho přišel o rozum. A jak roky ubíhaly, stal se z něho narkoman morfia. Vyprávěl mi, že musel vykouřit denně dvacet čtyři cigaret, vypít dvě láhve whisky a píchat si nesmírné množství morfia. Tento starý muž, kterému bylo sedmdesát tři, byl po většinu času pod vlivem drog až do úplné tuposti myslí.

Modlil jsem se za něj bez přestání šestnáct hodin, avšak bez úspěchu. William Duggin, jeden z mých služebníků zaslechl o této situaci a přišel mi na pomoc. Postavil se nad starým pánem a modlil se za něho v Boží moci, avšak odpověď nějak nepřicházela. Sledoval jsem toho muže, jak se zmítal v křečích, až mě jeho dcery poprosily, abych jim povolil mu dát malou dávku morfia, aby zemřel v bezvědomí, než abychom ho nechali se takto dál trápit. Řekl jsem: „Ne. Mám vás a jeho slib, že at' už zemře nebo bude žít, budeme bojovat až do konce.“

Po krátké chvíli, jak jsem tam stál a sledoval ho ve strašných křečích, vzpomněl jsem si na jednu část Písma „On vzal na sebe naše nemoci“ (Mt. 8:17). Přišel jsem se k němu a sevřel jsem ho jak kus železa. Soucit, který je daleko hlubší, než se dá jakkoliv vyjádřit, se pohnul v mé duši a okamžitě bylo vidět, že leží potichu a je uzdraven Boží mocí. O mnoho dní později jsem se s ním procházel na jeho rozsáhlých plantážích, kde měl padesát tisíc pomerančovníků a padesát tisíc citroníků. Při procházce mi starý muž vyprávěl o jeho lásce k Bohu a bohatství Jeho přítomnosti a to byla moje odměna.

Pokud někdy církev uspěje v konání toho, co Bůh zamýšlí, abychom dělali, stane se to jen tehdy, když vstoupíme do tohoto duchovního soucitu Božího syna.

OBECENSTVÍ S BOHEM

V evangeliu se nachází jedno všeobecné slovo, ve kterém je zahrnuto všechno to, co Bůh všemohoucí může vykonat pro člověka. To slovo se nazývá **spása**.

Při našich současných metodách u různých křesťanských zážitků máme zlozvyk mluvit o spáse ve velmi omezeném slova smyslu v porovnání s širším významem tohoto slova, které je použito v Písmu.

Rád přemýšlím o tom slově, když ho Ježíš používal jako slovo, v němž je obsaženo všechno, co člověk potřebuje k životu. V tomto slovu, které vyřkl Bůh, je začleněno všechno, co může vykonat v lidském životě, od chvíle když nachází člověka jako hříšníka až do dne, když ho Ježíš Kristus představitel Otcí jako „svatého, nevinného a neodsouzeného“ před Boží tváří; až do dne, když budeme s naším Pánem a Spasitelem Ježíšem Kristem a budeme nám přiznáno před Božím trůnem, že jsme dědicové a Jeho spoludědicové a bude nám dáno naše místo a naše část ve vládě Božího velkého království.

V lidském životě jde o mnohem víc než „být hodný“, pokud chce člověk naplnit svoji úlohu ve světě. Prvním Božím záměrem je člověka očistit tím, že je z jeho duše odňato vědomí hříchu, tak aby mohl růst v Bohu a naplnil velký plán, který pro něho Bůh připravil, tj. stát se Božím synem v mysli, v přirozenosti, v moci a ve schopnostech požehnat druhé.

Křesťanství je jiné než kterékoliv jiné náboženství ve světě. Každé jiné náboženství kromě křesťanství nepotřebuje vzkříšení. Důvodem pro vzkříšení je to, že Kristovo království nemá být jen výhradně v nebi. Má být tady na zemi. A Pán a Spasitel Ježíš Kristus má vládnout na zemi. Proto také, zatímco žijeme v tomto světě, budeme potřebovat tělo jako náš Pán, které by bylo schopné existovat tady a bylo schopné existovat i tam.

Boží slovo mluví o „nebeských dnech na zemi“ až podmínky, které jsou nyní převážně v nebi se přenesou na zem a nebe se zemí se stanou jedno. Toto jsou „nebeské dny na zemi.“ Toto je království našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Dovedu si představit, že tam budou železnice a města a že v tomto království bude vláda. Bude nutné, aby lidé „vyrostli“ v Bohu, aby mohli zaujmout svoje místo, za které budou zodpovědni. Kdyby Ježíš přišel k tomuto publiku dnes večer a požádal by o sto lidí, kteří by byli schopni si od zítra vzít na starost záležitosti Chicaga, možná by se na to nenašlo dost kvalifikovaných lidí. Možná, že naše schopnosti by byly do určité míry omezené. Možná, že by zjistil, že bez nich nejsme schopni tato povolání úspěšně zastávat? Možná, že bychom našeho Pána zklamali a byli bychom skutečně smutní.

Ježíš nezamýšlí jen zachránit lidi z jejich hříchů, ale také prostřednictvím Boží milosti začít v lidských duších tento nádherný rozvoj v přirozenosti a v tom, abychom porozuměli Bohu našemu Otcí, dokud skrze Boží milost, nebudeme schopni zaujmout naše místo a naši úlohu v království Ježíše Krista a nést náš podíl odpovědnosti.

TOUHA PO SPOLEČENSTVÍ

Žil jsme v Jižní Africe po nějakou dobu jako misionář a mezi mé největší touhy, které jsem měl, byla touha, abych se spojil s lidmi mé vlastní rasy a typu mysli, kteří by rozuměli věcem, kterými byla pohnuta moje duše a kteří by rozuměli věcem, o kterých jsem mluvil.

Po mém návratu do Ameriky jsem navštívil bratra Focklera v Milwaukee a mluvili jsme o různých věcech každý večer po celý týden. Chtěl jsem jen hovořit a naslouchat. On mluvil o věcech, po kterých toužilo moje srdce. Potom jsem přijel do Chicaga a chudák bratr Sinclair z toho byl téměř u konce svých sil, neboť jsem měl takový hlad po obecnství. V mém srdci byla touha slyšet jeho

slova; uspořádat si jeho myšlenky a rozumně se zřetelností o nich mluvit. Moje duše toužila slyšet o Božím požehnání a vidět věci z jiného pohledu. Téměř celý rok jsme cestovali od města k městu tak, jak nás Bůh vedl a tato touha nebyla ukojena, dokud jsme se nespojili s tou či tamtou duší a dokud jsem neměl pocit, že mohu opět pokračovat ve své práci.

Avšak, vy říkáte: „V Africe bylo taky hodně dobrých lidí.“ Jistě, to bylo. Viděli jsme, jak bylo zachráněno tisíce domorodých lidí, velké množství z nich bylo pokřtěno Duchem Svatým. Byli to úžasní lidé. Nehledě na jejich dobrotu, nebyli vzdělaní na úrovni myšlení, o které jsem projevoval zájem. Byli schopni mluvit o Bohu, avšak existovali určité předměty, o kterých nevěděli nic a moje srdce toužilo mluvit o těchto věcech. Byli duchovními dětmi a byli také intelektuálními dětmi. Moje srdce toužilo po společenství na mé vlastní úrovni života.

Pokud by Bůh měl existovat od věků na věky, aniž by mohl mít s někým obecenství, touha v Boží duši by zůstala neuspokojena. Člověk se stal živou bytostí kvůli touze v Boží duši. Děti se rodí kvůli touze v duších rodičů. Je to výkřik skutečného otce a skutečné matky. Bůh sám ze Svého srdce to do nich vložil. Každý skutečný muž chce být otcem a každá skutečná žena chce být matkou. Chtějí vidět své vlastní potomky, jak rostou do plného mužství a ženství a chtějí vidět sami sebe, jak jsou ve světě znovu zobrazení a zvěčnění. Bůh zvěčňuje Sám sebe v křesťanově duši. Boží srdce je ve vás a ve mně uspokojeno, protože skrze Boží milost Bůh očekává, že porosteme a vyrosteme z našich malých vnějších životních podmínek: staneme se Božími syny a budeme schopni mít společenství s naším Otcem. A On nám řekne Svůj záměr; zjeví nám do budoucna úžasně plány a staneme se svědky velkých Božích skutků.

Pán a Spasitel pro nás nezamýšlel jen to, že nás vykoupí ze špíny hříchu, ale také to, že bychom měli vyrůst do plného mužství a ženství v Bohu, že bychom měli zaujmout naše místo ve světě a dosáhnout věcí, které Bůh zamýšlel, tak abychom je dosáhli a měli s Ním obecenství na úrovni Jeho chápání.

Bůh vás stejně tak potřebuje ve Svém plánu spásy lidstva tak, jako vy potřebujete Jeho. Toto tvrzení je tak důležité, že ho musím znovu zopakovat. Křesťané jsou stejně tak potřební pro všemohoucího Boha, aby ve světě dosáhl Svého záměru, tak jako Bůh je potřebný pro křesťana. Bez Boha bychom nebyli spaseni. Bez Boha bychom nemohli žít. Bez Boha bychom nikdy nemohli dosáhnout zralosti. Bez člověka by Bůh nemohl působit tak, aby mohl Sám sebe zjevit světu, prostřednictvím čeho by Duch živého Boha mohl sloužit světu.

To bylo důvodem, proč Bůh poslal Svého vlastního syna Ježíše Krista, protože se nenašel nikdo vhodný, kdo by zaujal Jeho místo. Bůh „se podivil nad tím, že nebylo žádného člověka.“ „Užasl nad tím, že nebylo žádného přímluvce,“ tak Jeho vlastní pravice přinesla spásu a Jeho síla Ho podepřela.

Ježíš měl lidské tělo, v němž se poprvé Bůh zjevil světu. Poté, co se navrátil do Své slávy, ujmul se úlohy, vytvořit na zemi své nové tělo. Ne menší ani slabší, ale větší než je Jeho a větší moc než je Jeho. Toto je význam Ježíšových slov: „Větší skutky než tyto budete dělat, protože já jdu ke Svému Otci.“

Pokud by v Ježíši Kristu nebylo toto duchovní tajemství: tajemství, kterému druzí nerozuměli, taková to slova by byla považována za slova šílenství. Avšak, protože Ježíš porozuměl tomuto tajemství návratu k Otci, porozuměl také tajemství Otcova zaslíbení; porozuměl tajemství toho, co pro Něho a svět znamenalo Otcovo zaslíbení a byl schopen sdělit tyto nádherná slova: „a budete dělat větší *skutky* než tyto, neboť já jdu ke svému Otci“ (Jan 14:12).

Zacházeli jsme se s drahocenným Božím duchem, jako kdyby byl jen tím, kdo má obstarat prostředky pro duchovní zábavu našich duší. Boží záměr je daleko větší. Božím záměrem je to, aby náš duch se sladil s nebem a naše srdce bylo schopno slyšet a uvědomovat si písně slávy; dále vážit si společenství s Bohem, vnímat plameny Jeho duchovní lásky a projevovat a zjevovat jí hladovému světu, který nezná Boha.

Za starých časů, když jsem byl v Jižní Africe, jsem chodíval na shromáždění domorodců, ačkoli jsem nerozuměl jejich jazyku, naslouchal jsem kazateli celou hodinu. Nerozuměl jsem sice ani jedinému slovu, které řekl, ale moji duše byla požehnána přítomností Božího ducha.

Jako biskup církve jsem jezdil od místa k místu na konference mezi bílými a domorodými lidmi. Na mnohých z nich lidé mluvili, ať už anglicky či holandsky. Přesto jsem byl požehnán stejně, ať už mluvil Holanďan, ačkoli jsem mu nerozuměl, nebo mluvil Angličan, protože ta věc, která žehnala moji duši byl Duch živého Boha. Možná že ten, kdo mluvil anglicky měl lepší slova, možná uměl lépe vysvětlit Písma, než ten, kdo mluvil holandsky, avšak já jsem byl požehnán Boží přítomností. Ta věc, kterou určitý služebník sloužil moji duši, byl Duch živého Boha.

Křesťanova služba je službou Ducha. Pokud křesťan neslouží Božím duchem v pravém slova smyslu, není křesťan. Pokud nemá Ducha v pravém slova smyslu, prostřednictvím kterého má sloužit, nemá nic, čím by mohl sloužit. Někteří lidé mají intelektualitu, ale od křesťana se očekává, že bude mít Ducha. On má něco, co nemá žádný člověk na celém světě, tj. mít Ducha Boha živého.

NĚCO VÍC NEŽ PSYCHOSOMATICKÉ VLIVY

Boží duch, který působí v člověku zachází o tisíc mil dál, než může mít vliv psychologie. Pokud chcete vidět zřetelný rozdíl mezi psychologickými náboženstvími, jak už jsou nazvány či duševní vědou, rozpoznáte to okamžitě. Skutečný křesťan slouží skutečným Božím duchem – podstatou Jeho bytosti. V těchto věcech by nikdy nemělo docházet k nedorozumění.

Služebník Ježíše Krista je vzdálen od oblasti psychosomatických vlivů, jako je nebe vzdálené od země. On předává Boha samotného do skutečných lidských duchů, duší a těl. To je ten důvod, proč křesťan strhává bariéry ve své přirozenosti a zve Boha, aby do něho vešel a zmocnil se jeho přirozenosti. Příchod Boha do našeho těla, naší duše a našeho ducha způsobuje úžasné věci v lidské povaze.

Jednoho dne za mnou přišel nějaký muž a řekl: „Stydím se téměř nazývat člověkem, protože jsem jednoduše vyhověl zvířecím pudům mé přirozenosti, takže jsem spíše zvíře než člověk. Říkáte mi, „Proč s takovým životem neskončím?“ Nemám ve své vůli takovou sílu, abych s tím přestal, dokud se něco stane, co mě vysvobodí z těchto stavů. Nevím, co budu dělat.“

Snažil jsem se mu ukázat v čem spočívá evangelium Ježíše Krista. Snažil jsem se mu vysvětlit, že skrze život v tělesném stavu, který ho obklopuje s nízkými pudy a spojuje se s duchem tělesnosti všude kolem, se ho tato věc zmocnila tak, že nad ním nyní vládne v jeho přirozenosti. Řekl jsem mu: „Můj synu, pokud evangelium něco znamená, pak to znamená proměnu přirozenosti. Namísto tohoto živého pekla, které je nyní ve tvém těle a duši, by měl v tobě působit svojí mocí svatý, živý Bůh a měl by vyhnat ďábla ven, zbavit tě zvířecích pudů a vládnout ve tvých údech.“

Poklekli jsme k modlitbě a dnes se vrátil se slzami se svých očí a řekl: „Pane Lakeu, cítím, že si nyní s vámi mohu potřást rukou. Už nežiji jako zvíře. Jsem člověk.“

Nedávno byla na našem shromáždění jedna milá žena s nádorem, o kterém si lékaři mysleli, že je to nenarozené dítě, až se nádor zvětšil a byl větší než nenarozené dítě. Lékaře zmátl pohyb, který považovali za pohyb něčeho živého. Mysleli si, že se ta žena stane matkou do té doby, než pomínula doba před porodem. Potom přišla do Healing Rooms (Uzdravovacích míst) se zdravotní sestrou, která mi řekla o příznacích její nemoci. Potom byla prvním člověkem za koho jsme se modlili po shromáždění. Příští den se vrátila a řekla: „Pane Lakeu, chci, abyste mě viděl. Oblékla jsem si korzet. Jsem úplně zdravá. Když jsem včera ulehla do postele, nebyla jsem si ničeho vědoma, co by se změnilo až na to, že kašláním přestalo a cítila jsem se příjemně, ale vůbec jsem nepostřehla, že se to začalo zmenšovat. Když jsem se probudila dnešního rána, byla jsem zcela uzdravena.“

Zeptal jsem se: „Jak nádor zmizel? Vyšlo to v podobě tekutiny?“ Odpověděla: „Ne, nic ze mě nevyteklo.“

Kam zmizel ten veliký nádor? Co se tomu stalo? Duch živého Boha ho úplně zničil, až zmizel a proces uzdravení byl dokončen během jedné noci, zatímco žena spala. Toto je jedna z Božích metod operace, že ano?

Boží duch se zmocnil těla této drahé duše. Tento nádor naplnil Boží duch a působil v něm tak mocně a tak silně, až ho úplně rozpustil.

Toto je tajemství služebnosti Ježíše Krista. Toto je tajemství služebnosti křesťanství. Skutečný křesťan, který žije ve spojení s živým Bohem a vlastní Jeho Ducha má službu, kterou nemá žádný

jiný člověk na světě. Zde má skutečný křesťan zjevení Ježíše Krista a Jeho moc ke spáse, kterou nemá žádný jiný člověk na světě. Proč? Je pln Božího ducha a ve své vlastní duši; zakouší moc Božího ducha, který odnímá z jeho života hřích a činí ho svobodným člověkem v Kristu Ježíši.

VYSVOBOZENÍ OD DÉMONA ALKOHOLU

Jednoho dne mě volala do telefonu žena a řekla mi: „Mám mladého přítele, který je opilec a ten zlozvyk má nad ním takovou moc, že jde kamkoliv, kde by si ho mohl obstarat. Zákaz alkoholu – nezákaz alkoholu, musí to mít. Je to inteligentní člověk. Touží být vysvobozen. Pozvali jsme ho do moji rodiny, abychom se za něho modlili a nyní je u nás. Chtěla bych, abyste se se mnou spojil za něho v modlitbě.“

Řekl jsem: „Dobře, ale nejprve zavolejte jednomu z vašich příbuzných, aby se k vám připojil v modlitbě za tohoto člověka. Potom, až budete připravena, zavolejte mi a pan Westwood, paní Petersonová a já se k vám připojíme v modlitbě.“

Za chvíli mi zavolala a v srdcích jsme se spojili na modlitbě za tohoto mladého muže, který byl na druhé straně města. Asi o dvacet minut později tento muž povstal z pokleku se slzami v očích, vzal tuto ženu za ruku a řekl: „Vím, že se uvnitř mě něco stalo...“ Chut' se napít, zmizela. Toto je služba Ducha, služba Boha k člověku. Není to úžasná věc, že Bůh ustanovil řád, ve kterém se člověk stává Božím spolupracovníkem a spoluúčastníkem ve službě Ducha? „Církev, která je Jeho tělem.“ Právě tak jako Ježíš Kristus byl v lidském těle, prostřednictvím kterého Duch života sloužil lidem, tak Bůh také ustanovil, aby živá církev – ne mrtví členové – obživená Duchem živého Boha, sloužila tímto obživujícím životem další lidem a tak se stala spolupracovnicí a Boží spoluúčastnicí.

KAPITOLA 9

TAJEMSTVÍ ZÁZRAKŮ

Chtěl bych přečíst pár slov z druhé kapitoly Židů, jako hlavní myšlenku, kterou bych chtěl dál sdělit. Bůh říká o člověku:

„Někdo však na jednom místě vydal svědectví: ‚Co je člověk, že na něj pamatuješ, a syn člověka, že ho navštívuješ? Učinil jsi jej o málo menším než anděly, korunoval jsi jej slávou a ctí a ustanovil jsi jej nad dílem svých rukou. Všechno jsi poddal pod jeho nohy.‘ Když mu tedy poddal všechno, nenechal nic, co by mu nebylo poddáno. Nyní ovšem ještě nevidíme, *že* je mu všechno poddáno“ (Žd. 2:6-8).

Nyní bych chtěl přečíst něco, o čem si myslím, že je nejopovážlivějším tvrzením v Božím slově a dvojnásobně opovážlivějším, protože ho Sám osobně vyřkl Ježíš. Vy a já jsme připraveni pojmut bez jakýchkoliv pochybností to, že prostřednictvím úžasných zjevených principů v Božím slově a skrze Jeho Ducha svatého, Bůh má s člověkem nádherný cíl a to ten, že Ježíš Kristus ve Svě skutečné podstatě poskytl člověku záchranu a znovu pozvedl člověka před skutečný Boží trůn.

V desáté kapitole Jana, Ježíš kázal a pokračoval ve svém kázání, až prohlásil toto:

„Židé tedy znovu vzali kamení, aby ho ukamenovali. Ježíš jim odpověděl: ‚Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od svého Otce. Za který z těch skutků mě kamenujete?‘ Židé mu odpověděli: ‚Nekamenujeme tě za dobrý skutek, ale za rouhání, totiž že ty, člověk, ze sebe děláš Boha!‘ Ježíš jim odpověděl: ‚Není ve vašem Zákoně napsáno: ‚Já jsem řekl: Jste bohové?‘ Jestliže nazval bohy ty, k nimž přišlo Boží slovo (a Písmo nemůže být zrušeno), proč *mně*, kterého Otec posvětil a poslal na svět, říkáte: ‚Rouháš se,‘ když jsem řekl: ‚Jsem Boží syn?‘“ (Jan 10:31-36).

To, co v tomto tvrzení překvapuje, není to, co Ježíš řekl těm, kteří Ho zcela přijali jako svého Pána a Spasitele a kteří zakusili moc Jeho spásy. Tyto slova byla pronesena k těm, kteří Ho nepřijali a kteří žili očividně v hříchu a předsudcích vůči Kristu. Takovým, Ježíš řekl: „Jste bohové.“ To ukazuje na duchovní potenciál v člověku. Pokud se s někým budete přít kvůli tomuto výroku, budete se muset přít s Pánem. Ježíš řekl: „Jste bohové.“ A Písmo v Židům 2:7, 8 mluví: „A ustanovil jsi jej nad dílem svých rukou. Všechno jsi poddal pod jeho nohy.“

Na počátku stvoření Pán řekl: „Adame, dávám Ti moc nad každým živočichem v moři, nad každým zvířetem na zemi a nad nebeským ptactvem.“ A ten původní člověk, oblečený v Kristově podobě, byl vládcem na zemi, na moři a nad zemí.

Nedokážu si představit, že by Adam, když chtěl spočítat krávy, vyšel ven s holí a se psem, aby si je nahnal k sobě. V jeho duchu byla nadvláda, kterou království zvířat rozpoznalo, o které věděly ptáci a porozuměl ji každý živočich v moři. Člověk byl Božím králem – Božím králem na zemi. Jestliže chceme vidět zřejmý důkaz destruktivní činnosti hříchu ve světě, nemusíme chodit daleko, než k sobě samým, abychom zjistili, že když v nás není Kristova nadvláda, je to důkaz nejhlubší degenerace. Král bez království, král bez vlastností krále, král oloupený o svoji moc.

Člověk padl ze svého vysokého místa. Člověk padl ze svého slavného postavení. Člověk ztratil svoji nadvládu. Ničivé účinky hříchu byly vskutku takové, že člověk ve své duchovní kapacitě, ve své morální přirozenosti, ve své schopnosti používat moc, se stal velmi slabým. Stal se tak slabým, až namísto toho, aby vládl nad světem zvířat, tak ho ovládá zvířecí přirozenost. Vládou nad ním a řídí ho přírodní síly. Hřích udušuje čistotu v jeho duši a Satan se mu pohrdavě posmívá.

Kvůli hříchu, který oslabil stav naší fyzické bytosti, jsme se stali závislími na různých přírodních zákonech, které jsou kolem nás. Když se dostaneme do prúvanu, tak jsme nachlazení. Můžeme onemocnět i na zápal plic. Vlny nás strhávají na stranu. Životní hrůzy nás děsí; všechno to, co je

prostřednictvím Ježíše Krista změněno v opak. Prostřednictvím Krista, který přebývá uvnitř člověka je jeho bytost obnovována do svého původního stavu.

Skutečná spása není jen pouhé odpuštění hříchů či pouhé očištění srdce od moci hříchu nebo formální křest Duchem svatým. Záměrem Kristovy záchrany je přinést do lidské přirozenosti to, co bylo ztraceno hříchem. Ještě jednou, prostřednictvím Božího působení Ducha svatého, který slouží našim srdcím skrze Ježíše Krista – Jeho vítězného Syna – Boží duch, který vládne v Ježíšově duši by měl vládnout v lidské přirozenosti. Takto, ještě jednou skrze Boží milost, člověk zaujímá své místo před Bohem ve stavu a postavení, pro které ho Bůh stvořil na počátku – do postavení Božího syna.

A abychom z toho nebyli zklamáni, když si povšimneme, že jsme toho ještě nedosáhli, Pavel zaměřuje naši pozornost ke skutečnosti v Židům 2:8: „...že ačkoli ještě nevidíme, že mu bylo všechno poddáno“ (člověku), vidíme Ježíše – Přemožitele –, který znovu vstoupil do duchovní plnosti Božího postavení pro člověka, aby se tak pro něho navěky stal Boží duchovní inspirací a vzorem skutečného člověka a Božího syna.

V těchto dnech moje srdce touží po tom – od té doby, co mně Bůh začal vyučovat o Jeho úžasném záměru skrze Ducha –, abychom skutečně, vy a já pozvedli naše hlavy s vědomím, že „naše vykoupení je nablízku.“

BOŽÍ CÍL PO VYTRŽENÍ

Milování, konečný cíl křesťanů a křesťanství (nebot' konečný cíl křesťanství je v tomto světě) není ten, že se proměníme a odletíme na obláčku do nebe. Vytržení je pouhá příhoda. Vytržení je to nejlepší a nejkratší období. Toto období z naší vlastní zkušenosti se shoduje se čtyřiceti dny, ve kterých Ježíš vzal své učedníky po vzkříšení na galilejskou horu. Potom je tam nechal o samotě, aby je mohl vyučovat vyšším Božím zásadám, které byly v Jeho duši skrze to, že vstoupil do oblasti smrti a zakusil ji: totiž duchovního vítězství a vysvobození těch, kteří byli v řetězech a byli přemoženi smrtí s jejím tajemstvím. Když tedy vyšel z hrobu, Boží syn se svojí velkou duší čekal ve své touze na příležitost, vydat ze svoji duše vysvobození a přemožení smrti a svůj pokoj Svým učedníkům.

Když se poprvé sešli po vzkříšení, dýchl na ně a řekl: „Přijměte Ducha svatého.“ Vdechl do nich novou nadvládu narozenou v Jeho duši skrze Jeho vítězství nad smrtí a peklem.

HŘÍCH OKRÁDÁ ČLOVĚKA O JEHO NADVLÁDU

Hřích má v lidské životě vždy stejný následek. Hřích plodí strach. Je to vědomí viny, vědomí selhání – důsledek strachu. Strach způsobuje, že lidský duch ztrácí své vědomí nadvlády. Způsobuje, že lidská mysl se stává závislou. Způsobuje, že lidská osobnost je podlézavá. Když Kristus přestane vládnout a vědomí nadvlády zmizí z lidského ducha, jeho celý postoj k životu se mění. Namísto toho, aby byl Božím vládařem skrze nadvládu Krista, jeho přirozenost se stává závislou a podřízenou k okolnostem, které jsou kolem něho.

Avšak Kristus, který přichází do lidského života prostřednictvím Ducha, pozvedá Jeho přirozenost do duchovní nadvlády. Vladařství Boha a Kristova moc v jeho srdci z něho opět činí Božího vladaře a krále ve světě.

Pokud byste chtěli podrobně prozkoumat strukturu mysli, všimli byste si, že když lidské srdce je plné strachu, namísto toho, aby vládlo, tak se okamžitě podřizuje. Hlava člověka klesá, jeho tvář je pobledlá, jeho celé vystupování je jiné. A pokud byste si všimli jeho kožních pórů těla během takovéto chvíle, uviděli byste jejich opačnou činnost. Stahuje se do sebe a vstřebává se do sebe ducha, který je kolem něho, ať už to je duch nemoci či nějaké duševní trýzně nebo jakýkoliv jiný nepřirozený stav a přijímá prokletí na sebe.

KDYŽ VÍRA PŘICHÁZÍ – STRACH JE ZAPUZEN

Avšak, když je strach zahnán a víra přichází od Boha, celá lidská přirozenost se mění skrze moc, která přebývá uvnitř člověka. Duch okamžitě vládne a lidská mysl je pozitivní. Lidská osobnost odpuzuje a odmítá jakoukoliv formu temnoty a nemoci prostřednictvím proudění a vyzařování Božího ducha.

Mám za to, že když Satan přišel k Pánu Ježíši Kristu, tak k Němu mluvil z uctivé vzdálenosti. Když si Satan stěžoval u Boha na Joba řekl: „Vždyť jsi ho ze všech stran ohradil, rovněž jeho dům a všechno, co má?“ (Job 1:10). Nestál na stráži s pistolí, aby zabránil hadovi, aby mu ukradl jeho velbloudy. Avšak Bůh v Jobově duši ustanovil Boží nadvládu. Byl Božím vladařem a králem tak dlouho, jak stav této nadvlády zůstával v jeho duši; žádná moc temnoty se ho nemohla dotknout. Ani dokonce věci, které vlastnil, nebyli v nebezpečí. Byl Božím králem.

Jakmile se, ale tento stav změnil, Job se začal škrábat se starým kusem hrnce; jeho duch upadal, jeho mysl byla pod útlakem a jeho tělo bylo pokryto vředy. Jeho duch nebyl schopen povstat na toto vysoké místo v Bohu, dokud znovu Bůh nepřišel a nepotěšil ho a neposílil ho Svým slovem skrze nejmocnější kázání, které kdy slyšela lidská duše. Pod touto magickou mocí byl Jobův duch znovu vyzdvižen k Bohu. Byl pánem, až kupodivu úplně zapomněl na sebe a modlil se za své přátele a jeho vysvobození přišlo.

CO TÍM JEŽÍŠ MÍNIL, KDYŽ ŘEKL: „JSTE BOHOVÉ“?

O čem Ježíš přemýšlel, když řekl k hříšným Židům: „Já jsem řekl: Jste bohové... a Písmo nemůže být zrušeno“ (Jan 10:34, 35)? Toto nás navrácí zpět ke stvoření člověka, když do něho Bůh vdechl dech života a živý Duch Otce, Syna a Ducha svatého přišel do jeho života a přirozenosti, kdy nadvláda nad hříchem a nad nemocí byla přirozená v lidské duši.

Velký Boží záměr prostřednictvím Ježíše Krista není, abychom odpluli na obláčku a zpívali navěky věků, ale je to spíše to, co bude následovat po vytržení. Cíl křesťanství je království Pána Ježíše Krista v tomto světě. Nebude to úžasné, až tento svět bude proměněn Boží mocí, když se země stane součástí nebe a ty stejné podmínky, které nyní převažují v nebi budou tady na zemi?

Avšak někdo bude muset vyjít ven a vyčistit svět. Bude tam –v tomto království –pro vás něco na práci. Nebudete vždycky plout na obláčkách a zpívat: „Aleluja!“ Když se vrátíme s Ježíšem, abychom si užívali Jeho království, budeme muset splnit náš úkol. Země se stane součástí nebe. Potom budou vždy „dny nebe na zemi.“

To vysvětluje, proč křesťanství je jiné než jakákoliv jiná forma náboženství. Křesťanství poskytuje vzkříšení, protože křesťanství potřebuje vzkříšení. Žádné jiné náboženství nepotřebuje vzkříšení. U náboženství jde o bytí čistě v duchu. Jednotlivec nemusí používat tělo, protože nemá místo, kde by tělo mělo nějakou hodnotu. Avšak, požehnaný buď Bůh až na věky! Když se země stane součástí nebe, křesťanství bude potřebovat tělo, vzkříšeného Boha, vzkříšené tělo a oslavené tělo.

Nyní by se ale někdo rád dozvěděl, jak toto všechno souvisí s tajemstvím zázraků. Právě tohle: Bůh vysvobodil lidskou mysl z toho, co jí odpradávná úředně prohlašoval ďábel a obzvláště prostřednictvím církve, tj. že je člověk špinavý bezcenný červ, a že peklo bylo stvořeno pro jeho podobu. Bůh ale nikdy nestvořil peklo pro člověka. Člověk si stvořil svoje vlastní peklo. To je to místo, které se hodí pro všechny vaše rakoviny, nádory, neduhy a prokleté nemoci.

Přesto má Bůh s vámi určitý záměr, tak jako se mnou. Boží vyvýšený cíl pro nás je, že nás začleňuje do obecnosti s Pánem a Spasitelem Ježíšem Kristem a dělá z nás bratry v našem Pánu. On je náš starší bratr. Postřkuje nás dopředu, povzbuzuje naši duši a říká nám, když jsme odrazeni: „Pokračuj, ještě můžeš vyhrát. Jsem s tebou.“

Jako marnotratný syn, který se dostal na nepřátelské území, kde zjistil, jak na tom ve skutečnosti je, musí člověk nejprve najít sám sebe. Člověk pak zjišťuje jaký je Kristův záměr s jeho životem; zjišťuje, proč Ježíš zemřel. Nachází nejvyšší cíl, který měl Kristus na mysli pro každého člověka, pro každý svatý den, když skrze Boží milost Boží synové položí korunu slávy na hlavu Ježíše Krista a svět Ho prohlásí za Krále králů a Pána pánů.

POZDVIHNĚTE SVÉ HLAVY

Milovaní, pozdvihněte své hlavy. Pokud jsou nějakí lidé na zemi, kteří by měli chodit se zdviženými hlavami a srdci, jsou to určitě mužové a ženy, kteří tvrdí, že jsou pomazáni Duchem svatým. Přál bych si, kdyby nám Bůh nějakým způsobem pomohl do této duchovní hodnosti, této

nebeské moci a čistoty; tohoto duchovního charakteru a svaté přirozenosti, kterou Bůh zjevil prostřednictvím Ježíše Krista jako naše dědictví.

Rudyard Kipling napsal tyto úžasné řádky, aby se pokusil ukázat na tuto pravdu:

„A často tam přichází Pán Bůh,
Mistr každého umění.
A vypravuje jim příběhy o jeho denních skutečích
a o Edenu, který byl nově stvořen.
A oni se pozvedají na svých nohách, jak kolem nich prochází,
lidé nebojácní.“

Toto je moje pojetí Kristovy spásy. Toto je to, co moje srdce čte v tomto požehnaném Božím slově. Toto je ten způsob, kterým můj duch vykládá drahého Ducha Ježíše Krista. Toto je to zjevení, které Ježíš přinesl z nebe pro svět, který je pod ním. On může zjevit vaši duši Boží možnost a schopnost vaší přirozenosti a ukázat vám, že namísto toho – být v Kristově podobě, jak to pro vás zamýšlel – jste se prodali světu, tělu a ďáblu a znečistili jste svoji přirozenost. Povstaňte drazí, povstaňte k vítězství!

ÚPLNÉ SEBEVYDÁNÍ DUCHA, DUŠE A TĚLA BOHU

Jednou jsem byl v mém životě velmi nemocný – nemocný až k smrti. V mém srdci jsem usoudil, že pokud nepřijde Bůh, můj čas bude velmi krátký. Před dlouhou dobou, jsem vydal sám sebe do Božích rukou a vydal jsem Mu mého ducha, duši a tělo. Když jsem se odevzdal Bohu, dal jsem Mu jak moje tělo, tak i moji duši a mého ducha a to znamenalo, že budu důvěřovat pouze Jemu, a že zemřu, než abych porušil svoji smlouvu s Bohem.

Tak jsem řekl: „Pokud musím umřít, umřu jako člověk a jako křesťan.“ A On mě uzdravil! Víte, kdysi umírali křesťané na smrtelných postelích. To bylo před dobou uspávacích prostředků a injekčních stříkaček. V dnešní době existuje opravdu málo skutečných „křesťanských smrtí.“ Jinak křesťané umírají jako zvířata. Nemohou mluvit ke svým rodinám, kromě toho, že mluví o samotě k Bohu.

„Křesťanské smrtelné postele“ jsou z větší části věci minulosti. Boží sláva přicházela ke starým svatým a oni čekali v naději na chvíli, kdy jejich duchové budou vysvobozeni. Když se blížilo nebe, jejich duchovní smysly byly citlivější a jejich vjemové schopnosti čistější. Vyprávěli o Bohu a nebi při čekání na anděly.

Když mně bylo šestnáct let pozvali mě k posteli paní, která umírala. Když jsem tam přišel, byla už tam skupina mladých lidí. Nevěděli jsme nic o modlitbě za uzdravení. Přišli jsme na přání ženy. Chtěla nám vypravovat o Boží slávě, kterou měla ve vidění, jak umírala a nemohla odejít na onen svět, dokud se s někým nepodělila o své vidění. Toužila potom, aby to inspirovalo naše srdce pravdou. Poté, co jsem odešel z pokoje, našlapoval jsem velice jemně po několik následujících dnů. Chodil jsem v nové přítomnosti, novém uvědomění; ve vědomí, že Bůh nebyl tak daleko a nebe bylo tak blízko jako je Ježíš Kristus ke křesťanskému srdci.

TAJEMSTVÍ ZÁZRAKŮ

Toto je Boží záměr, toto je hlavní klíč k tajemství zázraků. Děje se to proto, protože vaše duše a Boží duše už nejsou jako dvě oddělené duše, ale stávají se jednou duší.

Ježíš Kristus na Hoře proměnění je Božím věčným vzorem o tom, jak mnoho může člověk přijmout, odrážet a zjevovat Boha. Když byl Ježíš proměněn před Svými učedníky, Jeho oděv zbělel a třpytil se. Jeho tvář svítila jako světlo. Existuje dotyk, za který chválím Boha. Boží slovo praví, že k proměnění došlo, zatímco se modlil. Zatímco se modlil, byl proměněn. Zjevuje to moc modlitby.

Ukazuje to, že člověk je nejduchovnějším nástrojem ve veškerém Božím stvoření, pokud jde o Boží zjevení. Tento živý Boží duch ho zmocňuje a odsakuje od něho jako blesk. Drahý bratře, drahá sestro, dovol mi, abych povzbudil tvé srdce. Všechno v Božím světě, co kdy bylo možné pro Pána Ježíše Krista, je tak stejně možné pro tebe. Jeho záměrem bylo, aby nás pozvedl prostřednictvím Boží

milosti, dokud nebudeme společně na Boží úrovni jako Kristovy přemožitelé, jako ti, kteří zjevují Krista.

Ano, Pán nás našel. Byli jsme v nemocní a v hanbě a skrze Boží milost nás uzdravil z našich nemocí a očistil nás od našich hříchů. Potom přišel a usadil se v našem srdci a v našem životě. Žije v nás a začal proměňovat naši přirozenost a náš charakter, naši skutečnou osobnost a bytost tak, aby náš duch, duše, tělo a krev mohla být duchem Jeho ducha, duší Jeho duše, tělem Jeho těla, kostí Jeho kostí a krví Jeho krve.

BOŽÍ PŘÍBYTEK

Bůh hledal dlouhou dobu příbytek. Bůh našel příbytek v Ježíši Kristu a On se stal místem, kde přebývá Bůh. Kristovým záměrem bylo, aby se člověk podobal Jemu samotnému a mohl se stát místem, kde by mohl přebývat Bůh. Zamýšlel, aby lidé byli svatým a vhodným místem, kde by mohl přebývat Bůh jako v Ježíši samotném.

Cílem evangelia bylo to, že se prostřednictvím Ježíše Krista mělo narodit mnoho synů z Boha. Kristus zaslíbil, že zachrání lidi z jejich hříchů a promění je do podoby Božích synů, tak jako se to stalo u Něho. Toto je cíl a dílo našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

V 1. Korintským 15 čteme o dosažení Jeho cíle, tj. že konečný výsledek tohoto záměru je, že Ježíš poddal všechny věci Sobě samému, protože On sám je také poddán Otcí, aby Bůh mohl být všechno ve všech. Žádný nesouhlas ani vzpurné srdce, ale přijetí Boží vůle z Ježíšovy strany. Výsledek je ten, že už není dál třeba nějakého Spasitele; Ježíš Kristus ve Své schopnosti Spasitele světa dokončil Své poslání.

V tomto velkém zápase, který vidíme kolem nás a rozpoznáváme ho v naší přirozenosti, máme někdy sklon vnímat tyto situace tak, že je nemožné, aby přišla doba, kdy Pán Ježíš Kristus s konečnou platností zvítězí v lidských duších. Boží slovo však ukazuje na období a představu cíle Ježíše Krista, když je svět vykoupen Kristem a už nejsou nutné vykupující vlastnosti Spasitele.

PAVEL VIDÍ KRISTŮV CÍL

1. a 2. kp. ep. Efezským jsem vždy považoval v celém Božím slově za nejpozoruhodnější. Možná asi žádný člověk na světě neměl tak jasnou vizi týkající se skutečného Božího cíle jako ji ve svých slovech zřetelně vyjádřil apoštol Pavel v těchto dvou kapitolách.

V 1. kp. začíná tím, že nám ukazuje, jak Ježíš naplnil Otcův záměr, že odměnou za Jeho posvěcení pro Boží vůli, pro Jeho smrt, vzkříšení, nanebevstoupení a oslavení, Boží moc vládla v Jeho přirozenosti a On byl vskutku Božím synem, jemuž byla svěřena všechna autorita a moc. Pavel říká, že knížectva a mocnosti Mu byly poddány.

Potom, ve 2. kp. začíná tuto pravdu vysvětlovat, jak ji používat pro naše srdce. Začíná nám ukazovat, že tak jak Ježíš byl mrtvý v hrobě, tak i lidé, které ovládá a nad kterými panuje moc hříchu a sobectví se stali „mrtvými v hříchu“; to znamená bezcitnými k Božímu duchu. Když Ježíš vstal z mrtvých, tak se rozhodl, že pozvedne oponu nebo mrak, hříšnou obsesi či posedlost a vyčistí lidskou přirozenost a sjednotí ji s Bohem.

Když dosahuje tohoto cíle, sděluje to jadrnými slovy: „...„abych z těch dvou stvořil sám v sobě jednoho nového člověka. Tak způsobil pokoj...“ (Efez. 2:15). Ukazuje nám, že ten nejvyšší a konečný pokoj, který přijde do lidské duše, je výsledkem duchovního spojení, které se děje mezi Ježíšem Kristem a křesťanovou duší a není zde dále už o čem mluvit nebo z čeho si dělat starost, pokud jde o přikázání či ustanovení. Duše se pozvedá nad ně. Pozvedá se z oblasti přikázání a zákonů do nadvlády lásky. Duše je spojena s Kristem v Jeho duchovní lásce; lidský duch vstupuje do Krista, Kristův duch vstupuje do člověka a způsobuje takovou proměnu, že se člověk stává novým stvořením. Všechny jeho podněty se mění; vláda jeho lidské přirozenosti končí a stává se Božím synem.

To je ten div očist'ující moci a Kristova kříže v lidské přirozenosti. Ten div je v tom, že Ježíš se rozhodl, že učiní vaše a moje srdce tak sladké, láskyplné, čisté a svaté jako je Jeho vlastní. To je ten důvod, proč může přijmout křesťana jako Svoji nevěstu. Kdo by si mohl představit Krista, jak přijímá křesťany, kteří jsou poskvřeni, znečištěni na nižší úrovni čistoty či svatosti, než je On sám?

Pokud cítíte, že jste hříšníkem „nad všechny, kteří kdy žili v Jeruzalémě,“ buďte si jisti tím, že očišťující moc Ježíše Krista stačí na vaši potřebu a Jeho důkladné působení Jeho ducha ve vás, z vás může učinit krále a vladaře, krásné a nádherné, čisté v srdci a v životě.

Cílem každého učitele je přivést Svého studenta na Svoji vlastní úroveň chápání. Vítězství každého učitele spočívá v podnícení každého studenta, aby uviděl, že je možné dokonce i učitele přerůst v hledání poznání a pravdy. Můžeme od Ježíše očekávat nějaký menší cíl, než ten, který vidíme u učitelů všude kolem? Pokud je Ježíš Vykupitel, proč nás vykoupil? O co tedy jde? Na jakou úroveň nás chce Kristus přivést? Je ta úroveň menší, než ta, ve které žije On sám? Pokud tomu tak je, nemělo by žádnou cenu být Božím synem. Nedal by nám to nejlepší co má.

Boží slovo prohlašuje v určitém ohledu, že krev Ježíše Krista jeho Syna, nás očišťuje od veškerého hříchu“ (1.Jan 1:7). Čistí v přirozenosti – důkladně očištění Jeho milostí – , každý atom a vlákno lidského ducha, duše a těla je učiněno čisté a svaté podobné Jemu samému.

CÍL OČIŠTĚNÍ

Toto nádherné očištění Duchem a mocí Ježíše Krista má určitý záměr, tj. konečnou přípravu. Když provádíme jakýkoliv druh důkladné přípravy, tak po ní vždy něco následuje. Tak o této přípravě ve svatosti, spravedlnosti a v pravdě, která se uskutečňuje v lidské přirozenosti prostřednictvím Ježíše Krista, Boží slovo prohlašuje, že jde o přípravu na vrchol. Tím vrcholem je to, že se člověk stává Božím příbytkem.

Bůh požaduje svatý chrám, prostřednictvím kterého se může zjevit Jeho svatost. Nakonec se to pro Pána Ježíše Krista stává nutnou záležitostí a to, že pokud má zjevit Sám sebe v stonásobné míře světu prostřednictvím církve, musí mít schopnost jí očistit a představit ji, jak Boží slovo říká, „bez vrásky či poskvrny nebo nějaké takové věci.“ Ona musí být čistá jako je Ježíš čistý; musí být uvnitř i navenek krásná. Vrásky a jizvy musí zmizet. Kristus tak přijme skutečnou církev, kterou očistí On sám jako Svoji vlastní panu a nevěstu.

DIV JEHO MILOSTI

Div Boží milosti je zjeven v tom, ačkoli jsme hřešili a poskvrnili se; třebaže v našem duševním životě jsme spáchali cizoložství s duchem světa, dokud přirozenost světa nevstoupila do naší přirozenosti a nezašpinila a nezpůsobila, že naše přirozenost se stala zcela jinou na rozdíl od Ježíše, že nás stále přijímá, čistí, očišťuje, zachraňuje a tak jsme vykoupeni a očištění Kristovým duchem a stojíme připraveni ve svatosti, mírnosti, v Jeho nádherné přítomnosti, abychom byli Jeho nevěstou; tou, s kterou může žít, s kterou může mít obecenství, do jejíž přirozenosti nyní zamýšlí vstoupit a žít s ní.

Pokud budete pečlivě studovat životy apoštolů, zjistíte, že v jejich životech došlo k důkladnému a hlubokému procesu tak, že jim pak Ježíš řekl při Svém odchodu: „Vy jste čisti kvůli slovu, které jsem k vám mluvil“ (Jan 15:3).

Ve svém očišťování duší přišli do bodu, kde prostřednictvím Boží milosti byli připraveni na další zkušenost a vyšší Ježíšův záměr, tj. aby nyní mohli přijmout Ducha svatého a aby Duch Ježíše Krista mohl na ně sestoupit z nebe a mohl být v nich a tak, aby se stali místem, kde by mohl přebývat Bůh.

Tento Kristův cíl – očištění a přijmutí Ducha svatého – nebyl jen pro prvních dvanáct učedníků a pro dalších sto dvacet, na které Duch svatý sestoupil v Jeruzalémě, v Samaří a v Kornéliově domě, ale je také pro každého Božího syna, který by měl prožít podobnou zkušenost. Církev v Samaří se lišila od církve v Jeruzalémě, že se skládala z lidí, kteří byli z různých pohanských kmenů a byla jiná než Kornéliova čeleď, kde byli inteligentní Římané. Avšak všechny tyto lidé různých ras měli jedno společné – stali se Božím příbytkem skrze Ducha.

Ve všech těchto případech vidíme, že Božím cílem není jen člověka očistit, ale také se ho zmocnit, naplnit a způsobit to, aby Bůh v něm přebýval prostřednictvím Svého vlastního

požehnaného Ducha. Duch svatý, který je přítomen ve svatém chrámu, zjevuje Sám sebe skrze takového člověka tak, jako to činil prostřednictvím Pána Ježíše Krista.

JEŽÍŠŮV DUCH

Pokud bychom se zabývali hlouběji způsobem, kterým Boží duch zjevoval Sám sebe prostřednictvím Ježíše Krista, potom budeme mít vzor či příklad toho, jak se Boží duch zjevuje skrze všechny věřící.

Boží duch mluvil prostřednictvím Ježíše slovem lásky, slovem, které přinášelo usvědčení a moc. Skrze Jeho přirozenosti proudilo něco tajemného, co neměl žádný pámbíčkář, ale měl to jen On sám a Jeho následovníci a tj. živoucího Ducha živého Boha, pomazání Ducha svatého: tuto jedinečnou vlastnost, která způsobuje, že je křesťanství na hony vzdálené od jiných náboženství na věky věků. Takové křesťanství se nedá nikdy porovnávat s jiným druhem vyznání. Tak dlouho jak křesťanství zůstane závislé na přítomnosti pomazání Ducha svatého, tak dlouho zůstane „jiným náboženstvím“, kde bude duchovní moc a spasitelná milost.

Pokud byste dnes večer drželi Ježíše za ruku, myslíte si, že by váš duch byl schopen prohledávat Jeho duši, abyste poznali zda-li je čistý? Ne, ale něco čistšího v tomto Duchu by způsobilo, že byste podvědomě rozpoznali, že to byl Pán.

Potom si představte, že by Ježíšův duch prohledával vašeho vlastního ducha a co myslíte, že by poznal? Toto je otázka, kterou si lidé neustále kladou. Co by Ježíšův duch poznal ve mně? Byl by k nám přitahován, nebo bychom Ho zahnali naší nečistotou?

Boží slovo klade požehnaný a mimořádný důraz na tom, že potřebujeme očistění Ježíšovou mocí, která by našeho ducha očistila, tak jako je čistý Jeho vlastní duch. Poté, co nás očistí a posvěť pro Sebe samého, přichází Duch svatý, aby přebýval v naší přirozenosti a zaujal v nás Svoje sídlo. Takto se stáváme Božím příbytkem prostřednictvím Ducha.

Jednoho dne jsem seděl na pódiu ve velké modlitebně, kde bylo přítomno deset tisíc lidí, kteří se shromáždili proto, aby mě mohli slyšet kázat. V tomto případě mi Bůh něco slíbil, předtím než jsem ulehl do postele večer před následujícím dnem, když mělo proběhnout shromáždění. Duch Páně mi v Jeho vlastních slovech načrtl dějiny lidské přirozenosti od stvoření až po vykoupení a zmocnění Božím duchem. Avšak, pomazání z nebe, které mělo umožnit prezentaci takovéto myšlenky a které by způsobilo, aby to bylo lehce srozumitelné tisícům srdcí, doposud nepřišlo.

A jak jsem tak seděl na pódiu při modlitbě, začal jsem vnímat Ducha, který na ma mě začal působit, dokud moje přirozenost nebyla přemožena. Stěží jsem mohl zůstat na svém sedadle, v němž jsem toužebně čekal na chvíli, kdy budou u konce předběžná oznámení a budu moci sdělit moji zvěst.

Takový je to zázrak lidské přirozenosti, která je ve spojení s Kristem, když hojná plnost Jeho svaté přirozenosti může přijít k vám a ke mně, když náš chrám je připraven Ho přijmout. Pokud jste si navykli ve vašem každodenním životě na určitou míru požehnání, dovolte mi, abych vás povzbudil tím, že pramen, který je ve vás nebude nikdy vyčerpán, když váš duch bude naplněn, až bude přetékat.

BOŽÍ DUCH JE ROZMNOŽOVÁN

Boží duch je jako chleba, který učedníci rozdávali zástupům. Chléb byl naplněn Božím duchem – rozmnožil se v jejich rukou. Když ho odlamovali, měli ho víc, než když ho začali lámat. Boží duch je tvořivý, plodný, čínorodý a čím víc ho dáte, tím více přijmete. Proto, aby člověk hodně přijal, musí otevřít hodně do široka svoji přirozenost a zvláštní je na tom to, že to závisí na tom, zda-li hodně dáváme či málo. Je to sice porušení zákona o kterém ví každý člověk, avšak je to přirozený zákon Ducha. Proč? Protože Duch na rozdíl od jiných věcí je tvořivý. Roste a zvětšuje se ve vaší duši; rozmnožuje se, když se o Něho navzájem dělíte jedni s druhými.

Ježíš ustanovil věčný zákon. „Dávejte a bude vám dáno. Míru dobrou, natlačenou, natřesenou a přetékající dají do vašeho klína. Jakou mírou totiž měříte, *takovou* vám bude zase odměřeno“ (Lukáš 6:38).

Z mých zkušeností v uzdravovací službě, v níž sloužím už dvacet pět let, jen skutečně v málo případech se stalo, když byl nějaký člověk uzdraven, že za mnou přišel a řekl mi: „Pokud budu uzdraven, dám církvi takovou částku peněz.“ Důvodem je to, že v takových slovech a za takových podmínek Duch nepřijde. Vcházíme právě do poznání zákona Ježíše Krista: „Dávejte a bude vám dáno.“

Kristus hledá duši, která přijme Jeho lásku a opravdový křesťan, který hledá Krista, přijme Jeho lásku. Oboje se zabývá nezměnitelným Božím zákonem: „Dávejte a bude vám dáno.“

Pozorujeme často, že se soucit stává dveřmi, prostřednictvím kterých vstupuje láska. Jednou jsem se zeptal jedné zdravotní sestry, co je pro ní nejtěžší v životě. Řekla: Pokud žena zůstane ženou a nezatvrdí se ve své přirozenosti a nezatvrdne ve svém soucitu, zjistí že ta nejtěžší věc na světě je, když se bude snažit, aby zadržela svoji náklonnost, která následuje za soucitem.“

Znovu a znovu je to jako zákon života; žena bude pečovat o muže a předtím, než bude se svojí péčí u konce, tak ho bude milovat. Proč? Protože soucit, který je zaměřen na něho, otevřel dveře její přirozenosti a nepodvědomě z ní začne k němu proudit láska.

Existuje věc, která je Bohu milejší, než cokoli jiného a jen tato věc má pro Něho nějakou hodnotu. Je to ta stejná věc, která je drahá každému člověku. Je to láska vašeho srdce.

Váš syn se může ve světě vyšplhat na místo prominentního postavení a být uznávaný, přesto vaše duše může být zklamaná. Proč? Protože duše skutečného otce hledá něco víc než je věhlas svého syna. Hledá lásku svého syna a pokud se stane, že ji z nějakých důvodů nedostane, všechno ostatní je pak pro něho bezcenné.

Kristus hledá lásku lidí, spojení lidského ducha s Jeho duchem, neboť bez lidské náklonnosti nemůže nikdy existovat hluboké spojení Ducha mezi Bohem a člověkem, které umožňuje, aby byl život bohatší a slavnější díky Jeho přítomnosti uvnitř člověka. Proto je v Božím slově o Boží lásce napsáno, že je nejmocnější, která přitahuje lidskou duši v opětovné náklonnosti.

Vašemu Pánu můžete dát peníze, majetek, vaši mysl a všechny ostatní věci, které považujete za úžasné, avšak pokud odmítnete Jeho lásku a dáte ji někomu druhému, pak Boží slovo říká, že jste cizoložníci.

Po tu dobu, co křesťanství potrvá, nikdy nebudete schopni oddělit skutečné křesťanství od pocitů duše. Pocity budou otevřenými dveřmi skrze, které Duch nachází přístup k vašemu životu. Když váš zbožný život snížíte na úroveň vědy a odejmete z něho teplo Kristovy lásky, zbavíte ho půvabu a všemohoucí moci.

BŮH V LIDSKÉ MYSLI, DUCHU A TĚLE

Když se staneme Božím příbytkem a On bude žít v naší mysli, co budeme dělat a o čem budeme přemýšlet? Jak budou citlivé naše pocity v naší duši; jak hluboké budou naše pocity; jak poroste naše schopnost někoho mít rád?

Bůh žije v lidském duchu; lidský duch se natahuje do nekonečna, dotýká se při tom všemohoucího Boha, rozpoznává Jeho přirozenost, přivlastňuje si Jeho moc a dosahuje Jeho všemohoucnosti.

Bůh žije v lidském těle a vydává vibrace Božího života, Boží moci; Bůh přebývá uvnitř v jeho krvi, v jeho ruce; Bůh přebývá v jeho kostech a morku kostí – v Božím příbytku.